

Περιεχόμενα

A μέρος

Αντί προλόγου

Υπόθεση Marini

B μέρος

Μικρό χρονικό δράσεων και καταστολής

“Ανοικτή επιστολή στο αναρχικό αντιεξουσιαστικό κίνημα”(*Federazione Anarchica Informale*)

Επιστολές των συντρόφων απο τη φυλακή

Γ μέρος

Μικρό χρονικό δράσεων αλληλεγγύης

Επίλογος

Πηγές:

“Δίωξη Marini 1994-2004”(Allert)

“Αναρχικό Δελτίο Αντιπληροφόρησης και Δράσης”(Αθήνα)

“Σαμιζντάτ”(τ.12)(Αθήνα)

“What’s going on in italy?”(Elephant editions/London 2005)

Α μέρος

«...Υπήρξε μια συγκεκριμένη παιδαριόστικη τάση μέσα σε ορισμένες δηλώσεις που εναπόθεταν την επαναστατική πρωτοπορία στην οργανωμένη βία, αλλά επρόκειτο περί μιας επιπολαιότητας που έπρεπε να εμβαθυνθεί αποφεύγοντας την προσφυγή σε αμοιβαίες δηλητηριώδεις ρήξεις και στερημένες από κάθε πρακτική σημασία. Από την μια μεριά αναπτύχθηκε η δωρεάν επέκταση της αναγκαιότητας της απελευθερωτικής βίας που κατέληξε να γίνει κεντρική η μέθοδος του ένοπλου αγώνα. Από την άλλη, μέσα στην απόπειρα να κριτικρισθούν οι παράδοξες απόψεις αυτής της κεντρικότητας, κατέληξε να πεταχθεί στην θάλασσα όλη η εμπειρία των βίαιων αγώνων του επαναστατικού κινήματος, συμπεραίνοντας το ταξίδι στις ακρογυαλιές του ειρηνισμού και μέσα στις υπαρξιακές αντιθέσεις μιας αβέβαιης καθημερινότητας. Εάν δεν υπάρχει αμφιβολία ότι μονάχα με την προσφυγή στην επαναστατική βία θα μπορούσε να χτυπηθεί ο ταξικός εχθρός και να τεθεί υπό δυσκολία έως ότου ηττηθεί στην διάρκεια του επαναστατικού γεγονότος, κατά τον ίδιο τρόπο, δεν υπάρχει αμφιβολία ότι αυτή η προσφυγή στη βία δεν επιβάλλει τον αποκλεισμό των άλλων μεθόδων παραχωρώντας τα προνόμια μονάχα σε μια από αυτές. Και αυτό γιατί δεν είναι αλήθεια ότι η βία είναι ένα αποκλειστικό χαρακτηριστικό της μεθόδου του ένοπλου αγώνα. Και η πληροφορία επίσης, η θεωρία, οι ενδιάμεσοι αγώνες μπορούν να έχουν μια βίαιη τοποθέτηση (δηλαδή να μην είναι απλά συμβολικές) και να προταθούν σαν ερέθισμα ως προς μια απόκτηση επαναστατικής συνείδησης από την πλευρά των εκμεταλλευομένων.»

Αλφρέντο Μπινάννο

«Θεωρία και πρακτική της εξέγερσης»

Αντί προλόγου

«... Η αλληλεγγύη ανάμεσα στους καταπιεσμένους είναι αυτό που οι εξουσιαστές φοβούνται περισσότερο, είναι η

δυνατότητα που κάνει τη γη να τρέμει κάτω από τα πόδια εκείνων που μας αποκαλούν τρομοκράτες. Σήμερα εκφράζουμε την απόλυτη αλληλεγγύη μας σε όσους δέχτηκαν επίθεση και φυλακίστηκαν. Αύριο θα είμαστε και πάλι μαζί τους στον αγώνα, όπως πάντα.

Λευτεριά σε όλους τους φυλακισμένους

Κάψτε τα στρατόπεδα συγκέντρωσης και τις φυλακές»

Αναρχικοί του Capolinea*

*κατειλημμένος χώρος στο Lecce που σφραγίστηκε και ελέγχθηκε στα πλαίσια της επιχείρησης Nottetempo στις 12/5/2005

Αφορμή για την έκδοση του εντύπου αυτού αποτέλεσαν οι εκκαθαριστικές κατασταλτικές επιχειρήσεις του φετινού Μαΐου (2005) στην Ιταλία. Στόχος τους, εμφανώς, να καταπνίξουν και να τσακίσουν κάθε σκέψη, φωνή και δράση που εμφανίζεται ξεκάθαρα ανταγωνιστικά και εχθρικά στους βάρβαρους και αντιανθρώπινους σχεδιασμούς της εξουσίας. Να σιγάσουν και να εξαφανίσουν ακόμα κάθε διάθεση αμφισβήτησης του υπάρχοντος, πόσο μάλλον όταν αυτή βρίσκει τρόπους να εκφραστεί έμπρακτα και δυναμικά. Στόχος μας να ενημερωθούμε και να ενημερώσουμε, στο βαθμό των δυνατοτήτων μας και με δεδομένη τη δυσκολία στην επικοινωνία, για την κατάσταση στην Ιταλία και να σταθούμε –και με αυτόν τον τρόπο- αλληλέγγυοι στους συντρόφους που διώκονται και είναι φυλακισμένοι εκεί.

Οι επιχειρήσεις του Μαΐου 2005 δεν ήταν οι πρώτες –και ενδεχομένως δεν θα είναι και οι τελευταίες- ενάντια στους αναρχικούς στην Ιταλία. Είχε προηγηθεί η επιχείρηση «Θερβάντες» το 2004, συνέχεια της οποίας είναι μία απ' τις νέες επιχειρήσεις, αυτή που έγινε στις 26/5 με εντολές του εισαγγελέα Salvatore Vitello της Ρώμης. Το κατασταλτικό κύμα του Μαΐου 2005 έρχεται μετά την ολοκλήρωση, τον Απρίλιο του 2004 σε ανώτατο βαθμό, δικαστικά και ουσιαστικά, μιας παλιότερης επιχείρησης, που βασίστηκε στο «θεώρημα Marini». Όπως εκτιμούν και οι ίδιοι οι σύντροφοι στην Ιταλία, είναι σαν η μεγάλη επιχείρηση να

σπάει τώρα σε μικρότερες –όχι, βέβαια, από πλευράς συλλήψεων και διώξεων- που διαφέρουν ως υποθέσεις, αλλά πραγματοποιούνται με βάση το ίδιο σκεπτικό και έχουν, στην ουσία, τον ίδιο στόχο, που προσπαθούν να τον πετύχουν με πιο αναβαθμισμένες μεθόδους.

Όταν η «υπόθεση Marini» έκλεισε δικαστικά για πρώτη φορά το 2000, η «**συνέλευση αναρχικών της Ρώμης ενάντια στην καταστολή**» ανέφερε χαρακτηριστικά:

« (...) Η απόφαση παρουσιάζει την εικόνα μιας βρώμικης ενδιάμεσης λύσης παιγμένης πάνω στο πετσί αυτών που καταδικάστηκαν. Οι ένορκοι πραγματοποίησαν μια δίκη χωρίς αποδείξεις, αλλά μια γενική αθώωση θα ήταν άσχημα προσαρμοσμένη στα δισεκατομμύρια που ξοδεύτηκαν για τις έρευνες, στα χρόνια προφυλάκισης δεκάδων ατόμων, στις δημοσιογραφικές υπηρεσίες καθώς επίσης και στις αντιδραστικές πολιτικές διαθέσεις. Ενώ από τη μια μεριά αναγνωρίζεται το έκδηλο της κατασκευής του πλέγματος των κατηγοριών που προετοιμάστηκαν από τον εισαγγελέα Μαρίνι, από την άλλη επιβεβαιώνεται η θέληση να προχωρήσουν στην καταδίκη μιας δεκάδας κατηγορουμένων. Έτσι ξεπερνιέται η δυσκολία της δικαστικής εξουσίας να διατυπώσει ανοικτά μια πολιτική κρίση και να δικάσει ιδέες και η απόφαση δικαιώνεται αποδίδοντας στα άτομα βαριά εγκλήματα (ποτέ αποδεδειγμένα) και παρουσιάζοντας τους κατηγορούμενους ως αιμοχαρείς εγκληματίες, προς αναζήτηση της συναίνεσης της κοινής γνώμης. Αυτός ο επίλογος εισάγει σε μια πολιτική φάση όπου βρίσκεται στο δρόμο της υλοποίησής του ένα σχέδιο συνολικής επικύρωσης και παγίωσης της εκμετάλλευσης και της κυριαρχίας πάνω σε κάθε ζωντανή ύπαρξη. Η εξουσία υιοθετεί ιλιγγιωδώς αυξανόμενες τεχνικές ελέγχου και καταστολής, οι οποίες εμφανίζονται με διαφορετικές μορφές και είναι προορισμένες στο να περιορίζουν εκείνες τις οντότητες, επαναστατικές και μη, που επιδιώκουν να ζουν διαφορετικά, που εξεγείρονται και πραγματικά αμφισβητούν το μοντέλο που έχει επιβάλει το καπιταλιστικό

σύστημα. Όποιος δεν προσαρμόζεται στους κανόνες και αγωνίζεται για ν' αλλάξει την πραγματικότητα, πρέπει να εμποδίζεται με κάθε μέσο, νόμιμο ή παράνομο, προτού μπορέσει να παρουσιάσει έναν πραγματικό κίνδυνο για το κράτος. Αυτή είναι μόνο μία από τις τόσες δίκες που διεξάγονται ενάντια σε συντρόφους και συντρόφισσες στην Ιταλία και που με την ίδια μέθοδο τείνουν να τσακίσουν οποιοδήποτε είδος κοινωνικής διαφωνίας».

Όταν λοιπόν οι προθέσεις των δικτών επικυρώθηκαν, τίποτα πραγματικά δεν είχε τελειώσει. Η επίθεση ενάντια στο αναρχικό κίνημα συνεχίστηκε, σε έδαφος προετοιμασμένο, με τις επιχειρήσεις που ερχόταν να αποτελέσουν την εφαρμογή μιας στρατηγικής αναβαθμισμένης, που αφορά ολόκληρο τον ευρωπαϊκό χώρο και εκφράζει τις συμφωνίες και τις διαθέσεις διακρατικών θεσμών, αρχών και οργάνων (Eurojust, Eurorol). Όλος αυτός ο συρφετός, εδώ και χρόνια, ξερνά σενάρια και υποθέσεις για «τρίγωνα και δίκτυα αναρχικής τρομοκρατίας» σε Ιταλία – Ισπανία – Ελλάδα, επιδιώκοντας, και με αυτόν τον τρόπο, να χτυπήσει την αναρχική θεώρηση και δράση, αποδίδοντάς της τρόπους οργάνωσης και στρατηγικής που συμβαδίζουν με τον ιεραρχικό και εξουσιαστικό τρόπο αντίληψης των πραγμάτων. Για να δείξει έτσι ότι ούτε οι αναρχικοί, τελικά, δε θα καταφέρουν να ξεφύγουν από αυτό που πολεμούν, άρα ο αγώνας είναι μάταιος...

Απ' την προηγούμενη δεκαετία ακόμα, και πριν η διαστρέβλωση και η συκοφάντηση της αναρχικής δράσης γίνει μέσω επίσημων εκθέσεων (όπως αυτή της Eurorol), στην Ιταλία το όργιο παραπληροφόρησης, σε σχέση με δράσεις διεθνιστικής αλληλεγγύης, είχε ήδη ξεκινήσει, προμηνύοντας την ένταση της καταστολής που θα ακολουθούσε, στα πλαίσια της «παγκόσμιας αντιτρομοκρατικής εκστρατείας». Αφορμή ήταν η εύρεση μιας βόμβας, στις 27/10/99 έξω από τα γραφεία του Ελληνικού Οργανισμού Τουρισμού στο Μιλάνο, με την ακόλουθη ανάλυση ευθύνης:

«Ενώ ο καπιταλισμός μας καταπιέζει, ενώ η ευρωπαϊκή ένωση εκθειάζει τη νίκη της κι ενώ ο τρόμος και η παραίτηση παραλύουν κινήματα και ανθρώπους, υπάρχουν ωστόσο καταστάσεις αγώνα και ανταρσίας, Ομάδες συντρόφων στην Ευρώπη αποφάσισαν σήμερα να επιτεθούν ενιαία σε ενεργή αλληλεγγύη με τον φυλακισμένο έλληνα αναρχικό Νίκο Μαζιώτη και με όλους τους αναρχικούς επαναστάτες που βρίσκονται στη φυλακή. Στους συντρόφους στέλνουμε το χαιρετισμό μας με φωτιά.

ΔΙΕΘΝΗΣ ΑΛΛΗΛΕΓΥΗ. Δε γίνεται να μετασχηματιστεί ο καπιταλισμός του κέρδους και της απανθρωπιάς, γίνεται μόνο να του δοθούν χτυπήματα μέχρι τη στιγμή που θα διαλυθεί. **ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ. Η Οργανωμένη Ταξιαρχία. Μιλάνο 1η Μάη 1971».**

Καθώς υπήρξαν και άλλες ενέργειες τότε και στην Ισπανία, οι ιταλικές αντιπρομοκρατικές μονάδες, μέσα από τα δελτία ειδήσεων και τις ιταλικές και ελληνικές εφημερίδες θα μιλήσουν για: «μακροχρόνιες διασυνδέσεις μεταξύ ελλήνων (καθώς και προσωπικά του Ν.Μαζιώτη) και ιταλών αναρχικών, για παρουσία 15μελούς αντιπροσωπίας ελλήνων αναρχικών στην κηδεία του Edoardo Massari, την άνοιξη του '98, για 4 ιταλούς αναρχικούς οι οποίοι καταζητούνται για «κάποιες» ενέργειες στην Αθήνα». Για να δέσει το σενάριο επιστρατεύτηκαν και μέρη του κατασταλτικού θεωρήματος «Marini», αλλά και δόσεις απ' την ελληνική ασφαλίτικη μυθιστοριογραφία γύρω απ' την ταυτότητα των αναρχικών στην Ελλάδα, τον τρόπο οργάνωσής τους και τις υποτιθέμενες σχέσεις τους με άλλες «τρομοκρατικές οργανώσεις».

Θα ακολουθήσει η έκθεση της Europol (Χάγη 2003), μετά τα γεγονότα του Ιούνη στη Θεσσαλονίκη. Ενδεικτικά παραθέτουμε:

«EUROPOL: ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΚΗ ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΑ ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΕΝΩΣΗ – ΕΚΘΕΣΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΚΑΙ ΤΙΣ ΤΑΣΕΙΣ (...) 3.2 ΑΝΑΡΧΙΚΑ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΚΑ ΚΙΝΗΜΑΤΑ:

οι εκθέσεις που στάλθηκαν από τα κράτη – μέλη επιβεβαιώνουν πως παρότι σημειώθηκαν κάποιες

σημαντικές επιτυχίες των διωκτικών αρχών, η αναρχική τρομοκρατία είναι ακόμα ενεργή στο νότο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, ουσιαστικά στο λεγόμενο Μεσογειακό Αναρχικό Τρίγωνο, που περιλαμβάνει την Ελλάδα, την Ιταλία και την Ισπανία(...)

ΙΤΑΛΙΑ: Μέγιστη προσοχή δίνεται στο εξεγερσιακό τμήμα το οποίο ενσαρκώνει την τάση προς το ριζοσπαστισμό ολόκληρου του αναρχικού κινήματος και παρουσιάζει συγκεκριμένα ανατρεπτικά χαρακτηριστικά. Ιδιαίτερο ενδιαφέρον έχει το CCCCC – CELLULE CONTRO IL CAPITALE, IL CARCERE, I SUOI CARCERIERI E LE SUE CELLE, που έχει αναλάβει την ευθύνη για 4 επιθέσεις (...) στις 19 Σεπτέμβρη 2003, 45 έρευνες διεξήχθησαν από τους Καραμπινιέρι στις περιοχές Λιγουρία, Τοσκάνη, Πεδεμόντιο και Εμιλία Ρομάνα, στα πλαίσια έρευνας για οικοτρομοκρατία. Οι έρευνες είχαν στόχο σπίτια και γραφεία οργανώσεων που σχετίζονται με οπαδούς του αναρχικού – εξεγερσιακού κινήματος, με την Azione Rivoluzionaria και το ESP. Κατηγορούνται για ανατρεπτική οργάνωση (...).

ΣΗΜΕΙΩΣΗ: Σύμφωνα με τα ΜΜΕ στις αρχές του Γενάρη 2004 συναντήθηκαν στη Ρώμη αξιωματούχοι αντιπρομοκρατικών υπηρεσιών 7 ευρωπαϊκών κρατών, ανάμεσά τους και η Ελλάδα, κι εκπρόσωποι της Europol – Eurojust με αφορμή «τις τελευταίες τρομοκρατικές ενέργειες αναρχικών οργανώσεων εναντίον εκπροσώπων τις Ε.Ε» και αποφάσισαν τη δημιουργία μιας Ειδικής Δύναμης (TASK FORCE) που θα ανταλλάσσει πληροφορίες και θα σχεδιάσει κοινό πρόγραμμα δράσης.(...).» Αναρχικό Δελτίο v27

Μετά την κατάλληλη προετοιμασία του εδάφους, λοιπόν και με ξεκάθαρες προθέσεις η δημοκρατία κάνει την επίθεσή της στην Ιταλία. Σε μια χώρα με ένδοξο φασιστικό παρελθόν, με εμπειρία στην καταστολή ριζοσπαστικών κινήματων, με ισχυρό σχετικό νομικό οπλοστάσιο, η επίθεση, στα πλαίσια του παγκόσμιου «αντιπρομοκρατικού πολέμου», βάζει στο στόχαστρο τους ανυπότακτους των

μητροπόλεων και την έκφραση της ανέλεγκτης σκέψης και δράσης μέσα από δυναμικές επιλογές.

Παρόλο που στο παρελθόν, στα πλαίσια της υπόθεσης Μαρίνι πολλές διώξεις κατέρρευσαν, λόγω παντελούς έλλειψης στοιχείων, το βασικό σκεπτικό των διωκτικών μηχανισμών είχε επιβεβαιωθεί και επικυρωθεί νομικά, με την επιβολή σκληρών ποινών στους βασικούς κατηγορούμενους. Έτσι, μπορούσε τώρα να εφαρμοστεί ξανά, στα πλαίσια των νέων διώξεων. Πέρα από την επάρκεια σε νομικό επίπεδο, αλλά και σ' αυτό της επίσημης προπαγάνδας και παραπληροφόρησης, η συγκυρία στην Ιταλία περιλαμβάνει και ένα διάστημα πλούσιο σε άμεσες δράσεις και δυναμικές ενέργειες ενάντια στο καθεστώς και τα σύμβολά του. Επίσης περιλαμβάνει και μια καθόλου ασήμαντη λεπτομέρεια. Ήδη απ' την αρχή της εξέλιξης των διώξεων Μαρίνι, στα πλαίσια της διαστρέβλωσης και παραπληροφόρησης απ' την πλευρά των αρχών, είχε επιλεχθεί να προβληθεί ένας διαχωρισμός σε «καλούς αναρχικούς», αυτούς που ανήκουν στην Αναρχική Ιταλική Ομοσπονδία (F.A.I) και συμφωνούν με τις επιλογές της και τη δράση της, και τους «κακούς», που έχουν «διαγραφεί» από τη F.A.I. Η νέα συνθήκη που έχει διαμορφωθεί, πριν να ξεκινήσουν οι νέες επιχειρήσεις, περιλαμβάνει σαφώς πιο ξεκάθαρο το διαχωρισμό, και έμπρακτα, πολλών συντρόφων απ' την Ιταλική Αναρχική Ομοσπονδία, σε επίπεδο θεώρησης και δράσης. Συνακόλουθα περιλαμβάνει και έναν κατακερματισμό του αναρχικού κινήματος, που εκφράζεται ακόμα και μέσω της έμπρακτης κριτικής, και σε βαθμό που να αποτελεί κάποιες φορές ακόμα και αιχμή δράσεων και ενεργειών. Εντελώς συνακόλουθα, η κριτική απ' την άλλη πλευρά, τους «καλούς» αναρχικούς, θα κινηθεί απ' την αποφυγή έκφρασης αλληλεγγύης στους διωκόμενους μέχρι την απαξίωση, την έντονη αντίθεση, την προβοκατορολογία και την καταδίκη των ενεργειών της άμεσης δράσης, συμβάλλοντας στην εξέλιξη μιας κατάστασης, που μόνο επιβαρυντική είναι για τους διωκόμενους και ξεφεύγει πολύ μακριά από την όποια

αναγκαιότητα έκφρασης συμφωνίας ή διαφωνίας με συγκεκριμένες πρακτικές και επιλογές, στην παρούσα φάση που εκδηλώνεται η κατασταλτική επίθεση από το Ιταλικό κράτος. Αυτόν τον κατακερματισμό σαφώς και δεν τον αγνοούν, ούτε τον παραβλέπουν οι διωκτικοί μηχανισμοί, αφού τους βολεύει, σαν κατάσταση, από 2 απόψεις. Απ' τη μια, για να δείξουν ότι δεν διώκουν γενικά την αναρχική σκέψη και θεώρηση, αλλά μόνο τους «εγκληματίες – τρομοκράτες» αναρχικούς, που η δράση τους δεν απειλεί μόνο το καθεστώς με ανατροπή αλλά και την ασφάλεια της ζωής των υπηκόων, δικαιώνοντας έτσι τις κατασταλτικές κινήσεις στην κοινωνική συνείδηση. Απ' την άλλη, για να πετύχουν πιο εύκολα και ανεμπόδιστα το στόχο τους, καθώς λόγω του κατακερματισμού, αλλά και μέσω της έντασης της καθεστωπικής προπαγάνδας, η αλληλεγγύη αποτυγχάνει να πάρει τις διαστάσεις που αντιστοιχούν στο μέγεθος της ολοένα εντεινόμενης καταστολής.

Μιλώντας, σε γενικές γραμμές γι' αυτές τις επιχειρήσεις, όλοι οι συλληφθέντες και διωκόμενοι σύντροφοι κατηγορούνται με βάση το άρθρο 270bis του Ιταλικού τρομονόμου. Σύμφωνα μ' αυτό «Όποιος προάγει/ υποστηρίζει, παράγει, οργανώνει ή ηγείται ενώσεων, των οποίων ο σκοπός είναι να διαπραχθούν πράξεις βίας, με στόχο την ανατροπή της δημοκρατικής τάξης του κράτους, τιμωρείται με 7 έως 15 χρόνια φυλάκισης. Όποιος συμμετέχει σε τέτοιες ενώσεις τιμωρείται με 4 έως 8 χρόνια φυλάκισης. Επίσης, κάποιιοι απ' τους διωκόμενους κατηγορούνται για «ανατρεπτική και αντεθνική προπαγάνδα».

Όλοι οι συλληφθέντες ήταν ήδη γνωστοί στις αρχές για τις ιδέες τους, που τις εξέφραζαν ανοιχτά. Οδηγήθηκαν στη φυλακή, σε κατ' οίκον περιορισμό, σε πολύχρονη ομηρία, θα οδηγηθούν σε δίκη χωρίς στοιχεία, για πράξεις που ονομάζονται «εγκλήματα», στη βάση της «υποψίας» και του τι θεωρούν οι διωκτικοί μηχανισμοί, σε σχέση μ' αυτά. Για κάποιους η ανεπάρκεια των στοιχείων και η ασάφεια των κατηγοριών είναι τόσο εμφανής, ώστε και οι ίδιοι οι

εισαγγελίες και τα ΜΜΕ να διατυπώνουν αμφιβολίες. Ο λόγος που συμβαίνουν αυτά είναι ότι στην Ιταλία, όπως προειπώθηκε, ένας μεγάλος αριθμός ενεργειών επιθετικών και σαμποτάζ είχε λάβει χώρα τα τελευταία χρόνια. Καθώς οι μηχανισμοί αδυνατούσαν να συλλάβουν τα υποκείμενα της δράσης, επέλεξαν να χτυπήσουν αδιακρίτως με βάση το σκεπτικό του θεωρήματος «Μαρίνι», για δράση σε 2 επίπεδα. Το φανερό, που μιλάει, συν τοις άλλοις και για την άμεση δράση και το κρυφό και «παράνομο» που την πραγματώνει. Η ενιαία οργάνωση (O.R.A.I. κατά τον Μαρίνι) γίνεται τώρα μια ενιαία στρατηγική. Όλες οι ενέργειες κατευθύνονται από αυτή, με διαφορετικές αναληψεις ευθύνης, ενώ ένοχοι είναι όλοι, είτε γράφοντας, είτε χτυπώντας.

Έτσι, ελλείψει στοιχείων ή μαρτύρων –δεν υπάρχει καν κάποιος ψευτομετανωμένος όπως η Namsetchi του Μαρίνι– τα έντυπα, οι προκηρύξεις, οι αφίσες, ακόμα και οι απλές, καθημερινές συνομιλίες μεταξύ των ατόμων, που υποκλέπτονται, θα γίνουν τα αποδεικτικά στοιχεία, για μια δίωξη, που τελικά, μέσα στο περιβάλλον της ελεύθερης σκέψης που διατυμπανίζει ότι εξασφαλίζει η δημοκρατία, είναι κατά βάση δίωξη ιδεών, σκέψης, θεώρησης και φυσικά δράσης. Η υποκρισία σε όλο της το μεγαλείο... Άλλωστε, ο ίδιος ο Μαρίνι ήταν αυτός που προσπαθούσε πάντα να ξεκαθαρίσει, κατά τη διάρκεια των μακροχρόνιων διώξεων που επεδίωξε, ότι στόχος του δεν είναι οι αναρχικοί γενικά. Επίσης ήταν ο ίδιος που έλεγε ότι «...δεν έχει σημασία αν οι κατηγορούμενοι διέπραξαν τις συγκεκριμένες πράξεις για τις οποίες διώκονται. Κι αν δεν το εκάναν, σίγουρα το είχαν σκεφτεί, ίσως κι όταν ακόμα ήταν μέσα στην κοιλιά της μάνας τους. Αυτό έχει σημασία και γι αυτό είναι ένοχοι...». Με αφορμή, λοιπόν, συγκεκριμένες επιθετικές ενέργειες συνεχίζεται στην Ιταλία το κυνήγι μαγισσών. Το κύριο εργαλείο ο τρομονόμος και το λεπτό σημείο που θα βοηθήσει στην υλοποίηση των σκοπούμενων των διωκτικών αρχών η μετάθεση του βάρους, της «ενοχής», από την τέλεση συγκεκριμένης πράξης στην «πρόθεση», όπως

ξεκάθαρα διατυπώνει και η συγκεκριμένη κατηγορία με την οποία βαρύνονται οι διωκόμενοι. Ο κατηγορούμενος, ο «ένοχος», ο «τρομοκράτης», δεν χρειάζεται καν να έχει διαπράξει μια συγκεκριμένη πράξη. Είναι «ένοχος» απλά ως «ύποπτος». Όσο για το ποιες ακριβώς πράξεις και προθέσεις συνιστούν «ενοχή και έγκλημα», αυτό σκόπιμα από το νόμο αφήνεται να αιωρείται αόριστα, χωρίς να συγκεκριμενοποιείται, για να επιτυγχάνεται έτσι μια σχετική ευελιξία στην εφαρμογή του και να αυξάνεται το εύρος των υποκειμένων και των πράξεων που θα συμπεριλάβει.

Οι σύντροφοι στην Ιταλία διώκονται γιατί είναι αναρχικοί, για τη συμμετοχή τους σε μαζικές δράσεις αλληλεγγύης στους μετανάστες και τους φυλακισμένους, για δυναμικές κινήσεις ενάντια σε στρατόπεδα συγκέντρωσης μεταναστών, για ενέργειες ενάντια στη βιοτεχνολογία και την οικολογική καταστροφή, ενάντια στις πολυεθνικές, ως μέλη κατηλειμμένων χώρων, για ανταγωνιστικές ως προς την κυριαρχία απόψεις που εκφράζουν με τον έντυπο λόγο, γιατί συνειδητά τίθενται εχθρικά στη βαρβαρότητα της εξουσίας και των εκφραστών της. Κατηγορούνται, χωρίς στοιχεία, για ενέργειες που συνειδητά στοχεύοντας στα σύμβολα και τα όργανα της κυριαρχίας, εκφράζουν την ίδια ανταγωνιστική και ξεκάθαρα εχθρική στάση απέναντι στα καθημερινά εγκλήματα που γίνονται στο όνομα της δημοκρατίας.

Ο στόχος των διωκτών πολλαπλός. Μέσα από τις δίκες που θα τραβήξουν σε μάκρος χρόνου, όπως έγινε και με τις διώξεις Μαρίνι, οι διωκόμενοι σύντροφοι, φυλακισμένοι, σε κατ' οίκον περιορισμό ή και έξω από την όποια φυλακή, χωρίς κανένα στην ουσία στοιχείο, ήδη τιμωρούνται με μακροχρόνια ομηρία. Παράλληλα επιχειρείται ο εκφοβισμός γενικότερα των ατόμων που δραστηριοποιούνται στο αναρχικό κίνημα ή έστω είναι φιλικά προσκείμενοι, καθώς διώκονται πράξεις και εκδηλώσεις αλληλεγγύης και συχνά και απλές φιλικές και συντροφικές σχέσεις. Μέσα επίσης από την απόδοση της κατηγορίας για «ανατρεπτική οργάνωση» και δράση, μέσα από στρατηγική που

συμβαδίζει με την ιεραρχική και εξουσιαστική αντίληψη, επιχειρείται η διαστρέβλωση της αναρχικής θεώρησης και δράσης και η «απόδειξη» της «ματαιότητας» των αγώνων των ανπιστεκόμενων ανθρώπων. Υποδεικνύεται, στην ουσία, από τους διώκτες το τι είναι «αποδεκτό» ως δράση και το τι πρέπει να επιλέγεται ως μέσο αγώνα, μέσα στα πλαίσια της δημοκρατίας. Και αυτό είναι ο ρεφορμισμός, η «νόμιμη» δράση που δεν ξεφεύγει από τα όρια που θέτει η κυρίαρχη προπαγάνδα. Οτιδήποτε άλλο, είτε στο επίπεδο του ανατρεπτικού λόγου, είτε στο επίπεδο της συγκρουσιακής δράσης θα επικηρύσσεται ως «τρομοκρατία», θα διαστρεβλώνεται ως ιεραρχικά δομημένη «ένοπλη οργάνωση» θα απονομηματοδοτείται ως «μάταιο». Οπότε ή παραιτείσαι ή διαλέγεις τη νόμιμη δημοκρατική διαμαρτυρία. Διαφορετικά σε περιμένει τιμωρία για ό,τι και αν κάνεις.

Αντίθετα με τις διαθέσεις και τις προθέσεις των κυριάρχων, πέρα από τα «τρίγωνα» και τα τρομοσενάρια που διακρατικά διατυπώνονται και στήνονται από τους κατασταλτικούς μηχανισμούς, θα βρίσκεται πάντα η φωνή μας. Μια φωνή που δεν αναγνωρίζει σύνορα και κράτη. Θα μας βρίσκουν πάντα μπροστά τους, να στεκόμαστε αλληλέγγυοι στους διωκόμενους συντρόφους, δίπλα σε όλους τους καταπιεσμένους και συνειδητά δίπλα σε όσους αντιστέκονται με όλα τα μέσα.

ΤΟ ΑΚΟΛΟΥΘΟ ΚΕΙΜΕΝΟ, ΣΕ ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ, ΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕ ΣΕ ΠΡΟΚΗΡΥΞΗ ΑΠΟ ΑΝΑΡΧΙΚΟΥΣ ΤΟΥ ΒΡΙΧΤΟΝ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΑΣ, ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΟΛΟΚΛΗΡΩΣΗ ΤΩΝ ΔΙΩΞΕΩΝ ΜΕ ΒΑΣΗ ΤΟ ΘΕΩΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ ΜΑΡΙΝΙ, ΣΤΙΣ 20/4/2004. Η ΑΠΟΦΑΣΗ ΑΥΤΗ ΗΡΘΕ ΜΕΤΑ ΑΠΟ ΠΟΛΛΑ ΧΡΟΝΙΑ ΚΑΙ ΜΕΤΑ ΑΠΟ ΑΡΚΕΤΑ ΣΤΑΔΙΑ ΤΗΣ ΔΙΚΗΣ, ΠΟΥ ΕΠΑΝΕΡΧΟΤΑΝ ΣΤΟ ΑΚΡΟΑΤΗΡΙΟ ΚΑΤΑ ΔΙΑΣΤΗΜΑΤΑ. ΜΕΣΑ Σ' ΑΥΤΑ ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΟΙ ΔΙΩΞΕΙΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟΥΣ ΣΥΝΤΡΟΦΟΥΣ ΠΟΥ ΜΠΗΚΑΝ ΣΤΟ ΣΤΟΧΑΣΤΡΟ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ ΚΑΤΕΡΡΕΑΝ ΣΤΑΔΙΑΚΑ, ΚΑΘΩΣ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΔΕΝ ΥΠΗΡΧΑΝ, ΠΑΡΑ ΜΟΝΟ ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ ΚΑΙ ΑΝΤΙΦΑΤΙΚΕΣ ΜΑΡΤΥΡΙΕΣ ΣΥΝΕΡΓΑΤΩΝ ΤΗΣ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ. ΩΣΤΟΣΟ, ΟΙ ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ ΠΑΡΕΜΕΝΑΝ ΣΕ ΟΜΗΡΙΑ ΟΛΟ ΑΥΤΟ ΤΟ ΔΙΑΣΤΗΜΑ, ΠΟΣΟ ΜΑΜΟΝ ΑΥΤΟΙ ΠΟΥ ΣΥΝΕΧΙΣΑΝ ΝΑ ΒΡΙΣΚΟΝΤΑΙ ΣΤΗ ΛΙΣΤΑ ΤΩΝ ΕΝΟΧΩΝ, ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ MARINI. ΚΑΙ ΟΙ ΟΠΟΙΟΙ ΤΕΛΙΚΑ ΕΙΣΕΠΡΑΞΑΝ ΒΑΡΙΕΣ ΠΟΙΝΕΣ ΚΑΙ ΣΥΝΕΧΙΖΟΥΝ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟΙ. ΤΟ ΚΕΙΜΕΝΟ ΑΠΟΤΕΛΕΙ ΜΙΑ ΣΥΝΟΠΤΙΚΗ ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ ΤΗΣ ΥΠΟΘΕΣΗΣ. ΑΥΤΗ ΚΡΙΘΗΚΕ ΑΝΑΓΚΑΙΑ, ΚΑΘΩΣ ΟΙ ΝΕΕΣ ΚΑΤΑΣΤΑΛΤΙΚΕΣ ΕΠΙΧΕΙΡΙΣΕΙΣ ΠΟΥ ΑΚΟΛΟΥΘΗΣΑΝ (Η «ΘΕΡΒΑΝΤΕΣ» ΤΟ 2004 ΚΑΙ ΑΥΤΕΣ ΤΟΥ ΜΑΙΟΥ 2005) ΕΜΦΑΝΩΣ ΑΚΟΛΟΥΘΟΥΝ ΤΗΝ ΠΕΤΥΧΗΜΕΝΗ, ΠΛΕΟΝ, ΜΕΤΑ ΤΗ ΔΙΚΑΣΤΙΚΗ ΤΗΣ ΕΠΙΚΥΡΩΣΗ, ΣΥΝΤΑΓΗ ΤΩΝ ΔΙΩΞΕΩΝ MARINI ΚΑΙ ΒΑΣΙΖΟΝΤΑΙ, ΣΕ ΓΕΝΙΚΕΣ ΓΡΑΜΜΕΣ, ΣΤΟ ΙΔΙΟ ΘΕΩΡΗΜΑ: ΤΗΝ ΥΠΑΡΞΗ ΜΙΑΣ «ΑΝΑΤΡΕΠΤΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΜΕ ΣΚΟΠΟ ΤΗΝ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ», ΟΙ ΕΝΕΡΓΕΙΣ ΤΗΣ ΟΠΟΙΑΣ, ΠΡΑΓΜΑΤΟΠΟΙΟΥΜΕΝΕΣ ΑΠΟ ΤΟ ΚΡΥΦΟ ΚΑΙ ΠΑΡΑΝΟΜΑ ΚΙΝΟΥΜΕΝΟ ΤΜΗΜΑ ΤΩΝ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ, ΑΠΕΙΛΟΥΝ ΝΑ ΑΝΑΤΡΕΨΟΥΝ ΤΗΝ ΚΑΘΕΣΤΥΚΙΑ ΤΑΞΗ. ΤΑΥΤΟΧΡΟΝΑ, ΤΟ ΦΑΝΕΡΑ ΚΙΝΟΥΜΕΝΟ ΤΜΗΜΑ, ΜΕ ΤΙΣ ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΤΟΥ (ΠΟΡΕΙΕΣ, ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ, ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΑΜΗΛΕΤΤΥΗΣ, ΕΝΤΥΠΟ ΛΟΓΟ Κ.Λ.Π), ΟΙ ΟΠΟΙΕΣ ΕΛΕΓΧΟΝΤΑΙ ΑΠΟ ΤΟΝ ΙΔΙΟ, ΚΑΤΑ ΤΟ ΘΕΩΡΗΜΑ, ΚΕΝΤΡΙΚΟ ΣΧΕΔΙΑΣΜΟ, ΕΡΧΕΤΑΙ ΝΑ ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΕΙ ΤΟ ΚΡΥΦΟ. ΕΤΣΙ, ΟΛΟΙ ΕΙΝΑΙ ΕΝΟΧΟΙ, ΕΙΤΕ ΓΡΑΦΟΝΤΑΣ ΕΙΤΕ ΧΤΥΠΟΝΤΑΣ.

Η ΝΕΑ ΕΞΕΤΑΣΗ: ΑΛΛΟΙ 4 ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ ΣΤΗ ΦΥΛΑΚΗ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΤΕΛΙΚΗ ΑΠΟΦΑΣΗ ΓΙΑ ΤΙΣ ΔΙΩΞΕΙΣ MARINI

Στην Ιταλία υπάρχει ένας σημαντικός αριθμός αναρχικών που αγωνίζονται επιλέγοντας όλα τα μέσα: έντυπα, προκηρύξεις, καταλήψεις, διαδηλώσεις, υποστήριξη κρατουμένων, σαμποτάζ κ.α. Αυτό ενοχλεί την εξουσία, όταν αυτή θέλει να δείχνει ότι όλα είναι υπό έλεγχο. Ναι, οι αναρχικοί ενοχλούν. Δεν σιωπούν, ούτε δέχονται τη λογική της συνδιαλλαγής. Αυτό ενοχλεί. Τις 2 τελευταίες δεκαετίες ενέργειες σαμποτάζ χαμηλής έντασης έχουν διαδοθεί και πολλαπλασιαστεί στον Ιταλικό χώρο. Τα μέσα που χρησιμοποιούνται είναι απλά και εύκολα οικειοποιήσιμα. Η ανάλυση επίσης είναι απλή και ξεκάθαρη: πρέπει να αυτοοργανώσουμε τη ζωή και τον αγώνα μας και να επιθεθούμε στην εξουσία, τους εκφραστές και τα σύμβολά της πριν να είναι

πολύ αργά, πριν ο έλεγχος κατακτήσει το μυαλό μας. Έτσι, σ' έναν κόσμο που χωρίζεται στο καλό και το κακό, την κοινωνική καθολοκλήρωση και την εγκληματοποίηση, η ευαίσθητη ισορροπία των καπιταλιστικών σχέσεων κινδυνεύει συχνά και οι εξουσιαστές το γνωρίζουν αυτό καλά. Για πολλά χρόνια η Ιταλική αστυνομία και η δικαστική εξουσία προσπαθούν να σιγάσουν τους αναρχικούς και να εγκληματοποιήσουν τις εκδόσεις τους, με διώξεις σε κάθε ευκαιρία. Αυτές οι προσπάθειες είχαν φτωχά αποτελέσματα, μέχρι που, στα μέσα του '90, 5 σύντροφοι συνελήφθησαν κατηγορούμενοι για ληστεία τράπεζας κοντά στο Τρέντο. Σύντομα βρέθηκαν να κατηγορούνται για άλλες 2 ληστείες που είχαν γίνει στην περιοχή και παρέμεναν ανεξιχνίαστες. Αναρχικοί σε όλη την Ιταλία έδειξαν αμέσως την αλληλεγγύη τους στους διωκόμενους με πολλούς τρόπους: φυλλάδια, αφίσες, έντυπα, συνεχής παρουσία στα δικαστήρια αλλά και δυναμική παρουσία έξω από τις φυλακές του Τρέντο. Ακολούθως, η προσοχή των ROS (ειδικές επιχειρησιακές μονάδες των караμπινιέρων) και της εισαγγελίας της Ρώμης εστιάζεται στην ανάπτυξη της πιο φαιδρής και παράδοξης σκευωρίας κατά αναρχικών από το '69 και τις βόμβες φασιστών και παρακρατικών στην piazza Fontana, οι οποίες αποδόθηκαν σε αναρχικούς. Ένα χρόνο μετά τη ληστεία και τις διώξεις, ξεκινά πογκρόμ καταστολής σε όλη την Ιταλία με εντολή του εισαγγελέα Antonio Marini. Πολλοί σύντροφοι τίθενται σε έρευνα, με επίσημη ειδοποίηση, για ληστεία, απαγωγή και συμμετοχή σε «ένοπλη συμμορία». Ταυτόχρονα ο Marini διατάζει έρευνα στα κελιά συντρόφων, φυλακισμένων για διαφορετικούς λόγους και υποθέσεις. Η τεράστια αυτή επιχείρηση συνεπικουρείται από τα Ιταλικά μέσα ενημέρωσης: στις 3/1/1996, στις περισσότερες εφημερίδες φιγουράρουν οι τίτλοι για την «έρευνα γύρω από τους απαγωγείς και τρομοκράτες αναρχικούς». Το μοναδικό στοιχείο που θα στηρίξει τις κατηγορίες είναι η «ομολογία» μιας υποτιθέμενης «μετανοημένης τρομοκράτισσας», μιας νεαρής κοπέλας, που συνδεόταν συναισθηματικά με τον Carlo Tesserì, έναν από τους συντρόφους που διώκονται για τη ληστεία. Άγνωστη και αμέτοχη στις δραστηριότητες των αναρχικών στην Ιταλία, ωστόσο ο εισαγγελέας και οι μπάτσοι καταφέρνουν να την πείσουν να

«ομολογήσει» τη μία από τις ανεξιχνίαστες ληστείες στην περιοχή του Τρέντο και να κατονομάσει τον Carlo και τους άλλους συντρόφους, συν κάποιους ακόμα, ως συνεργούς της. Κατά την ακροαματική διαδικασία οι ισχυρισμοί της υπήρξαν διστακτικοί και τελείως αντιφατικοί, καθώς «θυμόταν» ελάχιστα πράγματα, εκτός από τα ονόματα των «συνεργών» της. Παρόλα αυτά το δικαστήριο θα θεωρήσει αξιόπιστο ό,τι πει, προκειμένου να εξασφαλιστεί η ίδια με έναν μισθό και προστασία από την αστυνομία. Χάρης σ' αυτήν την «ομολογία» η έρευνα Marini επικυρώνεται δικαστικά και επεκτείνεται. Σκοπός της και σκοπός του να εξαλείψει την ανατρεπτική αναρχική δράση και οποιονδήποτε θεωρείται επικίνδυνος για το σύστημα και τη μίζερη και παρασιπική δράκα των υπερασπιστών του νόμου και της τάξης.

Στις 17/9/1996 ένα δεύτερο πογκρόμ ξεκινά, καταλήγοντας σε δίωξη πάνω από 60 αναρχικών για συμμετοχή σε παράνομη, ιεραρχικά δομημένη ένοπλη οργάνωση. Εντάλματα σύλληψης εκδίδονται για τους 29, ενώ κάποιοι από αυτούς ήταν ήδη στη φυλακή για άλλες υποθέσεις. Την ίδια μέρα οι εισαγγελείς Marini και Ionta της Ρώμης καλούν συνέντευξη τύπου για να επιδείξουν τα αποτελέσματα της λαμπρής τους έρευνας. Θα αναγγείλουν την εξάρθρωση της ένοπλης οργάνωσης ORAI (Εξεγερσιακή Αναρχική Επαναστατική Οργάνωση). Πρόκειται για ένα όνομα που κανείς δεν είχε ξανακούσει ποτέ. Ισχυρίζονται επίσης ότι έχουν βρει και τον αρχηγό της οργάνωσης, τον Alfredo Maria Bonanno, δραστήριο αναρχικό για πολλά χρόνια και κυρίως γνωστό για τις ανατρεπτικές του θέσεις στα αναρχικά έντυπα Anarchismo, Provocazione, και Canapero των οποίων ήταν ο εκδότης. Για δεκαετίες διάφοροι εισαγγελείς είχαν προσπαθήσει, με διάφορες κατηγορίες για τις ίδιες και άλλες εκδόσεις να τον σταματήσουν, χωρίς μεγάλη επιτυχία. Αυτή τη φορά, χάρη στο παράλογο δικαστικό θέατρο του Marini, αυτός και πολλοί ακόμα σύντροφοι βρίσκονται να διώκονται με βαριές κατηγορίες και να απειλούνται με βαρύτατες ποινές. Κάποιες από αυτές τις κατηγορίες πρωτόδικα κατέρρευσαν. Σ' αυτούς που παρέμειναν στη λίστα των «ενόχων» προστέθηκαν κι άλλα χρόνια στις ποινές τους. Έτσι, στις 20 Απριλίου του 2004, στη δεύτερη και τελική εκδίκαση της υπόθεσης στο ανώτατο δικαστήριο της Ρώμης, αποδόθηκαν οι εξής ποινές:

Alfredo Bonanno: 6 χρόνια φυλακή και 2000 ευρώ (φυλακές του Trieste).

Orlando Campo: 10 χρόνια φυλακή. Έχει εκτίσει ήδη το μεγαλύτερο μέρος της ποινής.

Carlo Tesserì: 3 χρόνια και 9 μήνες φυλακή (φυλακές Dozza στην Μπολόνια και σε κατ' οίκον περιορισμό στη συνέχεια).

Francesco Porcu: Ισόβια και 18 μήνες ημερήσιας απομόνωσης (φυλακές Carinola).

Garagin Gregorian: 30 συν 9 χρόνια φυλακή (φυλακές Fossombrone στο Pesaro)

Scrocco Rose Ann: 30 συν 5 χρόνια φυλακή. Παραμένει φυγόδικη.

Angela Maria Lo Vecchio: 15 χρόνια φυλακή (φυλακές Rebibbia της Ρώμης).

Έτσι, μετά από τόσα χρόνια και τόσα λόγια η δικαστική αυτή φάρσα ολοκληρώθηκε, σχεδόν μέσα στη σιωπή.

Ξέρουμε ότι οι σύντροφοι δεν ξοδεύουν τη ζωή τους πίσω από τα κάγκελα για τα «εγκλήματα» για τα οποία κατηγορήθηκαν, αλλά γιατί αποτελούν ένα αγκάθι στο πλευρό της εξουσίας. Το σύστημα φοβάται αυτό που δεν γνωρίζει και ποτέ δε θα καταλάβει: τους χιλιάδες τρόπους με τους οποίους μπορεί να χτυπηθεί, χωρίς κανείς να δίνει ή να δέχεται εντολές. Όποια και όσα μέτρα και αν εφαρμόσουν οι φιλόδοξοι υπηρέτες του δεν μπορούν να κάνουν τίποτα για να ελέγξουν την άγρια ανταρσία ενάντια στο υπάρχον. Το μόνο που πετυχαίνουν είναι να ωθούν όλους εμάς, τους απανταχού συντρόφους και εξεγερμένους στο να οξύνουμε τα βήματά μας προς την ανατροπή και την καταστροφή της τάξης και του καθεστώτος. Το πάθος μας για ελευθερία και η αποστροφή μας απέναντι στις φυλακές, τους μπάτσους και όλους τους συνεργούς τους συνεχίζουν να μεγαλώνουν.

Εξέγερση τώρα!

Να καταστρέψουμε όλες τις φυλακές!

Αναρχικοί από το Brixton

*Δυστυχώς, το Γενάρη του 2006 η Scrocco Rose Ann συνελήφθη στην Ολλανδία

Παραθέτουμε δύο τμήματα από την ενημερωτική αναφορά των ROS. Η αναφορά αυτή έχει ημερομηνία του 12/1994 εμφανίστηκε όμως το 1997, όταν την παρουσίασαν στο

δικαστήριο οι συνήγοροι υπεράσπισης κατά τη διάρκεια της πρωτοβάθμιας ακρόασης για τις δίωξεις Marini. Πιο πριν είχε αποσταλεί σε ραδιοφωνικούς σταθμούς, μάλλον λόγω διαφορών στο εσωτερικό των ROS. Στα σημεία αυτά φαίνεται πώς επιλέχθηκε η δήθεν μετανιωμένη, στην κατάθεση της οποίας βασίστηκε η κατηγορούσα αρχή, καθώς δεν είχε στοιχεία για να πετύχει την καταδίκη των διωκόμενων και επίσης αναπτύσσεται ένα μέρος του σκεπτικού, βάσει του οποίου αναπτύχθηκε η στρατηγική της συγκεκριμένης δίωξης.

«Λαμβάνοντας υπόψη τα όσα προηγήθηκαν, το τοπικό Τμήμα Δίωξης Εγκλήματος αποφάσισε να αυξήσει την δραστηριότητα ελέγχου στα υποκείμενα που είχαν εξακριβωθεί έως τότε. Ευθύς αμέσως, η προσοχή του εστιάστηκε στη NAMSETCHI Mojdeh, συνδεόμενη αισθηματικά με τον TESSERI Carlo, γεννηθείσα στην Τεχεράνη στις 9/9/1974 και παραπεμφθείς, από κοινού με τον TESSERI, στις 16/1/1994 από την Αστυνομία Σιδηροδρόμων Ρώμης στην Εισαγγελία Πρωτοδικείου του Ονιέτο για παράβαση των άρθρων 347 και 465, επειδή παραποίησαν την ημερομηνία έκδοσης και ισχύος εισητηρίου του τρένου.

Σε αντιδιαστολή με τα άλλα προαναφερθέντα άτομα η NAMSETCHI δεν φαίνεται να συνδέεται με τον αναρχισμό. Συνεπώς δεν έχει κανέναν ιδεολογικό δεσμό με τους υπόλοιπους υπόπτους. Επιπλέον, μετά τη σύλληψη του TESSERI η οικονομική της ευχέρεια εξασθένησε, δεδομένου ότι, όπως διαπιστώθηκε στα πλαίσια της εν λόγω παρακολούθησης, είχε αρχίσει να κρατάει συντροφιά στους πελάτες ενός νυχτερινού μπαρ στη Cerenova (Civitavecchia) από ώρας 22.00 έως τις 04.00 το πρωί. Μετά την αξιολόγηση αυτών των στοιχείων, το προσωπικό του παραπάνω τμήματος Δίωξης Εγκλήματος αποφάσισε να έρθει σε επαφή με τη NAMSETCHI, στην προοπτική μιας ενδεχόμενης συνεργασίας της με τους αξιωματικούς της Μονάδας. Η αποστολή αναλήφθηκε από τον Επιχειρησιακό Πυρήνα της Civitavecchia και έτυχε άμεσης ανταπόκρισης,

Όπως αναμενόταν, η NAMSETCHI αποκάλυψε ότι δεν είχε καμιά τάση προς τις αναρχικές ιδεολογίες και παραδέχτηκε ότι διένυε μια δύσκολη περίοδο, δηλώνοντας διαθέσιμη να παράσχει οποιαδήποτε βοήθεια στις έρευνες του τμήματος Δίωξης Εγκλήματος. Στο σημείο αυτό δίνεται επιτέλους η δυνατότητα να αποκρυσταλλωθούν οι έρευνες που διεξήχθησαν τα τελευταία 10-15 χρόνια σε βάρος της ανατρεπτικής αναρχικής τάσης χωρίς να έχουν ως τώρα επιφέρει ικανοποιητικά αποτελέσματα από ποινικής πλευράς. Κρίνεται απαραίτητο να διευκρινιστεί ότι ο αισθηματικός δεσμός της NAMSETCHI με τον TESSERI και η ενοχή του προαναφερόμενου στη ληστεία του Rovereto με συνεργό την WEIR Jean, σύζυγο του BONANNO Alfredo, επιτρέπουν να χαραχτεί ένα επωφελές πλαίσιο ερευνών. Ιδιαίτερα υπογραμμίζεται το ενδεχόμενο να ασκηθεί εύκολα πίεση στη NAMSETCHI, διακρινόμενη ως στοιχείο ευπαθές και ψυχικά εύκαμπτο, προκειμένου να καταθέσει επί των διαπραχθέντων υπό του TESSERI και άλλων αναρχικών, μεταξύ αυτών και του BONANNO, ενεργειών εγκληματικής φύσης. Αν η μαρτυρική κατάθεση σε βάρος τους αδυνατεί να προσλάβει έναν επαρκή αποδεικτικό χαρακτήρα, τότε υποθέτουμε ότι θα μπορούσε να της αποδοθεί η κατηγορία της συννοχής, σύμφωνα με τη μέθοδο που έχει ήδη δοκιμαστεί σε άλλες περιπτώσεις από διάφορες Δικαστικές Αρχές, εξασφαλίζοντας, ως είθισται, την υπαγωγή της NAMSETCHI στο πρόγραμμα προστασίας συνεργατών της Δικαιοσύνης. Ας μας επιτραπεί να προτείνουμε την σκηνοθεσία εγκληματικών ενεργειών, όπως ληστείες στην περιοχή του TRENTO, όπου ο TESSERI, η WEIR, ο BUDINI και ο ΣΤΡΑΤΗΓΟΠΟΥΛΟΣ, έχουν ήδη καταδικαστεί για το ίδιο αδίκημα, γεγονός που συνιστά από μόνο του βεβαρημένο ποινικό παρελθόν.

Η συνεπακόλουθη αναγνώριση από το αρμόδιο δικαστήριο της εγκυρότητας της απολογίας της NAMSETCHI, θα επέτρεπε την απόδοση του αδικήματος της ένοπλης συμμορίας ή και μόνο της ανατρεπτικής ένωσης σε όλους τους αναρχικούς που ήδη έχει εξακριβωθεί η συμμετοχή

τους στην εγκληματική ομήγυρη και συνδέονται με τις εξεγερσιακές ιδεολογίες του BONANNO, έχοντας ως καθοριστικά σε βάρος τους στοιχεία τις δηλώσεις της NAMSETCHI.» (...)

«Εν κατακλείδι, όσο κι αν οι δραστηριότητες εξεύρεσης αποδείξεων που αναπτύχθηκαν στη διάρκεια αυτών των ετών από τα διάφορα όργανα της Δικαστικής Αστυνομίας δεν παρείχαν επαρκή αντικειμενικά στοιχεία στον εντοπισμό των φυσικών υπευθύνων για τις επιθέσεις αναρχικής προέλευσης, μπορούμε να θεωρήσουμε ως συμπέρασμα ότι διαπράχθηκαν από υποκείμενα που κινούνται στον υπό εξέταση χώρο, με την, τουλάχιστον ψυχική, συνδρομή όλων των υπόλοιπων μελών του.

Όπως προαναφέρθηκε ήδη, παρότι η δημόσια έκφραση της εξεγερσιακής ιδεολογίας δεν συνιστά από μόνη της παράβαση νόμου, δύναται ωστόσο να θεωρηθεί ως ιδιαίτερως ικανή στην γέννηση εγκλημάτων, ούτως ώστε να δικαιολογείται η παραπομπή σε δίκη όλων των υποστηρικτών της.

Υπό το φως των ανωτέρω, κρίνεται ως πρωταρχικής σημασίας η διεξαγωγή ενός ερευνητικού έργου προληπτικού χαρακτήρα, που να εξαπλώνεται σε ολόκληρη την εθνική επικράτεια, με στόχο να επισημανθούν οι επαφές και οι συναναστροφές που υφίστανται μεταξύ των πιθανών μελών της εν λόγω οργανωτικής δομής και την απόκτηση των απαραίτητων στοιχείων για τη συμπλήρωση του αποδεικτικού υλικού σε βάρος όσων συνδέονται μαζί της.

Όλα τα υποκείμενα που, όπως έχει ήδη εξακριβωθεί συνδέονται με διάφορους τρόπους με τον υπό συζήτηση ανατρεπτικό χώρο, θα μπορεί έτσι να συμπεριληφθούν εντός αυτής της προανακριτικής έρευνας. Τα συμπεράσματα αυτής της ερευνητικής δραστηριότητας θα πρέπει να διασταυρωθούν με άλλα, διάφορων δικαστικών υποθέσεων, που έχουν υπαχθεί στην αρμοδιότητα διαφορετικών κατά περίπτωση οργάνων, αλλά όμως στην πραγματικότητα έχουν ουσιαστικά την ίδια ιδεολογική προέλευση. Και επιπλέον, η ευθύνη των εγκληματικών

ενεργειών που πιθανών να εμφανίζονται θα δύναται να συνιστά περαιτέρω απόδειξη για τους σκοπούς της υπό εξέταση αναρχικής εξεγερσιακής οργάνωσης και για την απόδοση προσωπικών ευθυνών στα διαπραχθέντα εγκλήματα, ως αντικείμενο έρευνας σε εξέλιξη.

Επίσης, προκειμένου να εμποδιστεί η ανάπτυξη του υπό εξέταση ανατρεπτικού σχεδιασμού, θεωρείται επείγουσα και αναγκαία η ένταση της δραστηριότητας παρακολούθησης και ελέγχου στα κοινωνικά κέντρα και στα γνωστά σημεία ανατρεπτικής συνάθροισης, καταφεύγοντας, όπου κρίνεται απαραίτητο, την άσκηση διαφόρων μορφών πίεσης σε ορισμένα άτομα που συχνάζουν στους προαναφερόμενους χώρους συνάντησης. Εκτιμώντας τα στοιχεία που έχουν προκύψει από τις έως τώρα έρευνες και λαμβάνοντας υπόψη την δραστηριότητα προσηλυτισμού που εξακολουθεί, μεταξύ άλλων, να ασκείται ατιμώρητα από τους προαναφερόμενους για απόκτηση νέων υποστηρικτών, διαπιστώνεται πλέον πράγματι ότι θα πρέπει να γίνει καθετί δυνατόν ώστε να εμποδιστεί η αναρχική ανατρεπτική τάση να προωθήσει το αμφιλεγόμενο εξεγερσιακό σχέδιό της. Τούτο είναι το καθήκον που καλούμαστε να εκπληρώσουμε μέσα στην προσεχή χρονική περίοδο, σε αρμονική συνεργασία με την εκάστοτε αρμόδια Δικαστική Αρχή.»

Ενώ εξελισσόταν η έρευνα στα πλαίσια του θεωρήματος Marini κάποιοι σύντροφοι που βρίσκονταν από παλιά στο στόχαστρο του Ιταλικού κράτους για τη δράση τους θα οδηγηθούν εκ νέου στη φυλακή και θα διωχθούν ξανά. Πρόκειται για τους Edoardo Massari- Baleno, Maria Rosas Soledad, και Horst Fantazzini. Κατά τη διάρκεια της κράτησής τους, στη φυλακή οι δύο και σε κατ' οίκον περιορισμό η μία, θα δολοφονηθούν από το κράτος, το οποίο κατόπιν θα κάνει λόγο για αυτοκτονία.

Ο Massari ήταν ένας από τους 68 διωκόμενους από τον Marini συντρόφους. Είχε συλληφθεί κατά την επιχείρηση **Ποντελούγκο** και ήταν ανάμεσα σ' αυτούς που απαλλάχθηκαν πριν τη δίκη. Συνελήφθη ξανά στις 5/3/98

μαζί με το **Silvano Pellisero** και τη **Maria Rosas Soledad**, μετά από εισβολή σε κατειλημμένα σπίτια του Τορίνο. Η δίωξή τους αφορούσε στα πολυάριθμα σαμποτάζ ενάντια στα τρένα υψηλής ταχύτητας (TAV). Σύμφωνα με το θεώρημα «αναρχικοί = βόμβες» οι διωκτικές αρχές με τη συνδρομή των ΜΜΕ θα τους φυλακίσουν ως «οικτρομοκράτες». Στις **27/3/98** ο Edo θα βρεθεί απαγχονισμένος στο κελί του στη φυλακή Vallete. Οι Sole και Silvano θα ξεκινήσουν απεργία πείνας στη φυλακή το ίδιο βράδυ. Η Sole θα πει: «Το να μεβάλουν φυλακή σημαίνει ότι θέλουν να με τιμωρήσουν. Με τιμώρησαν ήδη με το θάνατο του Έντο, ή καλύτερα, με τη δολοφονία του. Σήμερα άρχισα απεργία πείνας, ζητώντας την ελευθερία μου και την καταστροφή ολόκληρου του θεσμού της φυλακής. Την καταδίκη θα την πληρώσω όλες τις μέρες της ζωής μου». Η Sole θα οδηγηθεί εκτός φυλακής. Στις **11/7/98** θα βρει τον ίδιο θάνατο με τον Edo στο χώρο κράτησής της. Το θεώρημα Marini, εκτός από τις πολύχρονες ομηρίες και τον εκφοβισμό έχει και άλλες εμφανείς προεκτάσεις και αποτελέσματα...

Στις 2/4/98 ένα μαύρο πανί με ένα κόκκινο άλφα σε κύκλο σκεπάζει το ανοιχτόχρωμο φέρετρο του Εντουάρντο μαζί με δεκάδες λευκά τριαντάφυλλα. Πάνω στο μνήμα του μια πλάκα με την επιγραφή: **«Να ζεις έξω από τους νόμους που υποδουλώνουν, έξω από τους αυστηρούς κανόνες, έξω ακόμη κι από τις θεωρίες που διατυπώνονται για τις επερχόμενες γενιές. Να ζεις και να ψηλαφείς την ύπαρξη της άγριας χαράς του κοινωνικού πολέμου. Και περισσότερο από μια πνευματική κατάσταση: είναι ένας τρόπος του να είσαι, τώρα αμέσως».** Μπαλένο.

Στην κηδεία γίνεται επίθεση σε δημοσιογράφους. Ένας εξ αυτών ξυλοκοπείται άγρια. Ένας σύντροφος συλλαμβάνεται γι' αυτό και εκδίδονται νέα εντάλματα.

* Στις 2/4 η διαδήλωση στη Μπολόνια, έξω από τις φυλακές ανηλίκων, στη μνήμη του Έντο θα συγκρουστεί με την αστυνομία για πάνω από 2 ώρες.

* Στις 3/4 γίνεται εισβολή σε σούπερ μάρκετ, συμπλοκές στους δρόμους, διακοπή παράστασης του Ντάριο Φο. Μολότοφ πέφτουν

στον οργανισμό σωφρονιστικής διοίκησης της Πάντοβα, για την «κρατική αυτοκτονία» του Έντο.

* Στις 17/4 στην Αθήνα οι «Εμπρηστές Συνείδησης» πυρπολούν αυτοκίνητο της ιταλικής πρεσβείας για τον Έντο.

Ο **HORST FANTAZZINI**, γιος αναρχικού αντιφασίστα, αναρχικός κι ο ίδιος και ληστής τραπεζών πέρασε πάνω από 30 χρόνια στις φυλακές. Φυλακίστηκε για πρώτη φορά το 1969 και οι μοναδικές στιγμές ελευθερίας που έζησε ενδιάμεσα ήταν στις αποδράσεις του. Έζησε από μέσα την αναδιάρθρωση των φυλακών, με τη δημιουργία ειδικών πτερυγών υψηλής ασφαλείας για τους πολιτικοποιημένους κι απείθαρχους κρατούμενους και συμμετείχε στις μεγάλες εξεγέρσεις στα τέλη της δεκαετίας του '70 και στις αρχές του '80. Τα τελευταία χρόνια πριν τη δολοφονία του βρέθηκε κι αυτός, μαζί με άλλους συντρόφους, στο στόχαστρο των διώξεων Marini. Το 2001 του είχε παραχωρηθεί καθεστώς ημιελευθερίας. Στις 19/12/2001 συλλαμβάνεται με τον σύντροφο Carlo Tesserà. 5 μέρες αργότερα βρίσκεται νεκρός στο κελί του. Η επίσημη ιατρική γνωμάτευση ανέφερε καρδιακή ανακοπή οφειλόμενη σε φυσικά αίτια. Σύμφωνα με μαρτυρίες, προηγουμένως είχαν ακουστεί από το κελί ουρλιαχτά, ενώ στο κορμί του υπήρχαν μώλωπες.

Ανακοίνωση απ' το κατελιημένο El Paso στο Τορίνο

«Τετάρτη 19 Δεκέμβρη... Συλλαμβάνονται 2 άτομα κοντά σε μία τράπεζα στη Μπολόνια. Έχουν 2 ποδήλατα και στην κατοχή τους βρίσκονται 2 χαρτοκόπτες, λαστιχένια γάντια και ένα καλσόν. Λίγες ώρες αργότερα οι μπάτσοι κάνουν έρευνα στα σπίτια τους και κατάσχουν βιβλία, περιοδικά, φυλλάδια και άλλα έντυπα αναρχικής προπαγάνδας, προσωπικά γράμματα, ένα κομπιούτερ και χρήματα. Και οι 2 είχαν αφεθεί ελεύθεροι πρόσφατα μετά από πολλά χρόνια φυλάκισης. Αναρχικοί σύντροφοι που ζουν μια ζωή με την εξέγερση και το πάθος για την αναρχία, μια ζωή αναζητώντας την αληθινή ελευθερία... Δεν ξέρουμε ποια είναι ακριβώς τα στοιχεία της υπόθεσης, αλλά ξέρουμε πως αν όλες οι τράπεζες ήταν πυρπολημένες, αν τα χρήματα και οι νόμοι που επιβάλλουν δεν υπήρχαν, τότε δε θα υπήρχαν και τα κλουβιά για να φυλακίζονται όσοι τους παραβαίνουν...»

**Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΔΕ ΘΑ ΣΒΗΣΕΙ ΠΟΤΕ ΤΟ ΒΛΕΜΜΑ ΤΩΝ
ΕΞΕΓΕΡΜΕΝΩΝ**

Γκράφιτι σε τοίχους του Τορίνο παρά τις κυρώσεις
α) SOLE ΚΑΙ BALENO ΔΟΛΟΦΟΝΗΜΕΝΟΙ ΑΠ' ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ.

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟ SILVANO.

β) Ο LAUDI ΒΡΩΜΑΞΙ ΑΙΜΑ

Παρέμβαση για την ανάρτηση πανό
μπροστά απ' το DUOMO – Τορίνο
19/4/98

« ΔΟΛΟΦΟΝΟΙ

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΕ SILVANO – SOLE – LUCA»

Χριστούγεννα του 1998, La
Stampa: Οι Squatter
έκλεψαν το θείο βρέφος
από τη φάτνη.

-AMESE ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ
ΤΟΥ SILVANO Ή ΝΕΚΡΟΣ Ο
ΙΗΣΟΥΣ.

Εφημερίδα: Εξαφανίστηκε
το μωρό Ιησούς από τη
φάτνη.

Πορεία 10.000 ατόμων μετά την δολοφονία του Baleno.
Τορίνο, Σάββατο 4 Απρίλη του '98

Ο Edoardo Massari δερμένος διαμαρτύρεται για την εκκένωση της "Piscina Occupata" στο Galuso.

Ο Silvano Pelissero σε μία από τις δίκες του.

Soledad Rosas (Sole), στην κηδεία του Baleno.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 5/3/1998, ΑΠΟΓΕΥΜΑ. Τα όργανα της τάξης, επιτίθενται στην πορεία αλληλεγγύης για τους συλληθφέντες της "CASA DI COLLEGNO", ενάντια στην εκκένωση του "ASILO SQUAT" και κατά της επερχόμενης εκκένωσης της "ALCOVA OCCUPATA".

Β' μέρος

* 30/3/04. Δύο μηχανισμοί εκρήγνυνται μπροστά από το αστυνομικό τμήμα της Sturia στη Γένοβα. Την ευθύνη αναλαμβάνει η FAI (Brigata 20 luglio) της οποίας κείμενο καιάσχεται από τους μπάτσους και δεν δημοσιοποιείται.

* 2/4/04. Βρίσκονται και τίθενται εκτός λειτουργίας σε ταχυδρομείο 2 πακέτα βόμβας με προορισμό υψηλά στελέχη της σωφρονιστικής διοίκησης. Αναλαμβάνουν η FAI (οπλισμένοι πυρήνες για τη διεθνή

Χρονικό Δράσεων και Καταστολής

“κανείς πλέον δεν θα πρέπει να υποτιμά την εν δυνάμει ανατρεπτική απειλή που μπορεί να κρύβουν μικρές έκτασης επεισόδια βίας ή διάχυτης παρανομίας” υπ.εσ.ιταλίας Pisanu

Σήμερα 17/6/2003 στις 4 χτυπήσαμε το ινστιτούτο Θερβάντες, ένα από σύμβολα της ισπανικής αρχής που βρίσκονται στην Ιταλία. Με αυτή την ενέργεια ξαναρχίζουμε δυναμικά τις διεκδικήσεις των φυλακισμένων στα “F.I.E.S” που συνεχίζουν να αγωνίζονται με αξιοπρέπεια. Θεωρούμε απαραίτητο ότι κάθε άτομο που δεν έχει τιθασευτεί από την ψεύτικη ευημερία που προσφέρει η δημοκρατία εκφράζει την οργή του με την δράση του με κάθε μέσο... .. Δ ε ν

αναγνωρίζουμε σε μία μοναδική ενέργεια τη νίκη. Θα συνεχίσουμε να ενοχλούμε τα όνειρα σας, τα οικονομικά σας συμφέροντα, την ησυχία σας βασισμένη στη σιγουριά μίας ψευδούς ατιμωρησίας. Δεν θα αργήσετε να καταλάβετε τις συνέπειες της αδιαφορίας σας.”

ΠΥΡΗΝΕΣ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΥ, ΤΩΝ ΦΥΛΑΚΩΝ, ΤΩΝ ΦΥΛΑΚΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΚΕΛΙΩΝ [F.A.I – 5C]

Ο Οκτώβρης του 2003 θα είναι αρκετά θερμός μήνας καθώς οι επιθέσεις των υπονομευτών της ταξικής ειρήνης όχι μόνο δεν μειώνονται αλλά με όπλο την φαντασία και την ευρηματικότητα σαμποτάρουν καπιταλιστικούς στόχους, όπως την ισπανική αεροπορική εταιρεία IBERIA στη Ρώμη με εκρηκτικό μηχανισμό μέσα σε χύτρα. Την ευθύνη ανέλαβαν οι “οπλισμένοι πυρήνες για τη διεθνή αλληλεγγύη” για τους

αλληλεγγύη). Οι εφημερίδες δημοσιεύουν μόνο μέρος του κειμένου στο οποίο φέρεται η DAP, ως υπεύθυνη της βίας και της εκμετάλλευσης των κρατουμένων καθώς υπενθυμίζεται η υπόθεση Balena * 7/4/04. Αναστέλλεται λόγω λήξης προθεσμίας ο καιρικός περιορισμός του Tombolino, ο οποίος πρέπει να παρουσιάζεται καθημερινά για υπογραφή * 27/5/04. Στη Λαίνα τοποθετούνται γκάζια μπροστά στο τοπικό

συλληφθέντες στη Βαλένθια και στην Βαρκελώνη καθώς και για εκείνους που αγωνίζονται είτε μέσα είτε έξω από τις φυλακές για την καταστροφή αυτού του συστήματος της εκμετάλλευσης και στην μνήμη του Paco Ortiz.

Στις **4/10/2003** πραγματοποιείται στη Ρώμη η πολυδιαφημισμένη σύνοδος της Ε.Ε για την υπογραφή του ευρωσυντάγματος. Η πορεία που πραγματοποιείται έχει σαφείς προθέσεις, επιθετικές για όλο αυτό το στημένο σκηνικό της ευρωπαϊκής δημοκρατικής σύμπλευσης του φασιστάκου Μπερλουσκόνι και της παρέας του. Γίνονται επιθέσεις σε τράπεζες και ένας караμπινιέρος με πολιτικά, αφού αναγνωρίζεται, δέχεται την επίθεση συντρόφων. Ο εισαγγελέας της Ρώμης δίνει εντολή για έρευνα και το σχετικό ένταλμα σύλληψης για συντρόφους βασισμένος στην καταγραφή του γεγονότος από κάμερες και την κατάθεση του μπάτσου που έφαγε το ξύλο.

Στις **16/10** ένα εκρηκτικό δέμα παραδίδεται στην αστυνομική διεύθυνση της Ρώμης, όπου και εξουδετερώνεται.

Στις 18/10 διεξάγονται έρευνες σε Ρώμη και Βιτέρμπο στα σπίτια συντρόφων, ένας εκ των οποίων, ο Μάσιμο Λεονάρντι συλλαμβάνεται και οδηγείται στις φυλακές Ρεοτζίνα Κοέλι.

Στις **25** του μήνα αποφασίζεται η μεταφορά του στις φυλακές της Ρεμπιμπία. Σύντροφοι, ενώ επιχειρούν να προσεγγίσουν τις φυλακές, απωθούνται από την αστυνομία και

"Blockbuster".
 Δίπλα αφηίνεται
 η γραφή
 "Λευτεριά στον
 Sergio".
 * 2/8/04. Ο
 δικηγόρος που
 εκπροσωπεί
 τους Sergio,
 Tombolino και
 Tittarello,
 ανακοινώνει ότι
 αρχίζει ο
 πρώτος απεργία
 πείνας.
 * 6/8/04. Η
 αίτηση
 αποφυλάκισης
 των 4 δεν
 γίνεται δεκτή
 * 7/8/04. Γίνεται
 πορεία
 αλληλεγγύης
 στις φυλακές
 Regina Coeli
 Δημιουργείται
 ένταση με τους
 караμπινιέρους
 με αφορμή ένα
 σύνθημα που
 γράφτηκε σε
 τοίχα
 Συλλαμβάνονται

κατά τη διάρκεια της συμπλοκής συλλαμβάνονται 14, οι οποίοι αποφυλακίζονται μετά από δύο μέρες για να παραπεμφθούν σε δίκη στις 5/2/2004. Η σύλληψη όμως του Λεορνάντι πυροδότησε έναν ακόμη κύκλο επιθέσεων στα πλαίσια της έμπρακτης αλληλεγγύης των εξεγερμένων.

Στις 3/11 βρέθηκε εκρηκτικός μηχανισμός στη νομαρχία του Κάλιαρι, από την A.S.A.I. [Ανώνυμοι Σάρδοι Εξεγερτικοί Αναρχικοί], η οποία, την επομένη, στέλνοντας επιστολή στην αστυνομική διεύθυνση αναλαμβάνει την ευθύνη της ενέργειας ως ένδειξη αλληλεγγύης στη σύλληψη του Λεορνάντι. Δύο μέρες αργότερα εκκενώνεται εμπορικό κέντρο από την αστυνομία, καθώς βρέθηκε απαγχονισμένη κούκλα ντυμένη αστυνομικός. Στο χώρο υπήρχαν συνθήματα αλληλεγγύης στο Λεορνάντι.

Στις 10/11 βρέθηκε και καταστράφηκε βόμβα στην εφημερίδα Corriere di Viterbo, που είχε προορισμό τον δημοσιογράφο Basillieti Giailuigi, προφανώς για την συμβολή του στην αδέσμευτη ενημέρωση.

Στην Αθήνα επίσης εκρήγνυνται γκαζάκια σε 5 τράπεζες και στα γραφεία της ΝΔ, όπου στην ανάληψη μεταξύ άλλων εκφράζεται η αλληλεγγύη στους φυλακισμένους συντρόφους στην Ιταλία.

Στις 26/11 στο Τεράμο πυρπολείται η είσοδος του δικαστηρίου και στον εξωτερικό τοίχο γράφεται "Λευτεριά στον Μάσσιμο". Η A.S.A.I. αναλαμβάνει την ευθύνη στις 2/12 για την έκρηξη μηχανισμού στην είσοδο της περιφέρειας του Κάλιαρι, για αλληλεγγύη

4 συντρόφοι και μια συντρόφισσα Αφήνονται μετά από 2 ημέρες με τον όρο να υπογράψουν 3 φορές την εβδομάδα και την απαγόρευση να φύγουν από τη Ρώμη για ένα χρόνο

* 22/8/04.

Ξαναγίνεται πορεία μπροστά από τις φυλακές

* 29/8/04. Μετά από 32 ημέρες ο Sergio σταματάει την απεργία

* 23/10/04.

Γίνεται πορεία αλληλεγγύης στο Βιτέρμπο

* 2/11/04.

Έκρηξη 2 μηχανισμών έξω από τις φυλακές στο Μιλάνο "San Vittore". Την

στον Μάσιμο. Την επομένη, άλλο ένα πογκρόμ των καραμπινιέρων πραγματοποιείται στη Ρώμη. Σε δεκάδες σπίτια συντρόφων, καθώς και σε δύο καταλήψεις γίνεται έφοδος για τον εντοπισμό του Marco Ferruzi, που θεωρείται ότι μαζί με το Λεονάρντι είχε επιτεθεί στον ασφαλίτη στην πορεία για τη σύνοδο της Ε.Ε στη Ρώμη. Το ίδιο βράδυ σημειώνεται έκρηξη στα γραφεία της περιφέρειας της Ρώμης. Στις 20/12 ο Μάσιμο τίθεται σε κατ' οίκον περιορισμό. Περίπου 1 μήνα μετά θα οριστεί η δίκη του για τις 27/1/2004.

Μέσα σ' αυτό το διάστημα οι ενέργειες άμεσης δράσης δε θα σταματήσουν. Στην εφημερίδα La Repubblica γίνεται η ανάληψη ευθύνης για τις εκρήξεις αυτοσχέδιων μηχανισμών, στις 21/12/2003, κοντά στην κατοικία του Romano Prodi, τότε προέδρου της ευρωπαϊκής επιτροπής. Μαζί με την ανάληψη ευθύνης δημοσιεύεται και η διακήρυξη της Federazione Anarchica Informale (Ατυπη Αναρχική Ομοσπονδία) σαν «ανοιχτή επιστολή στο αναρχικό και απειξουσιαστικό κίνημα».

Λίγες μέρες μετά ακολουθεί η αποστολή εμπρηστικής επιστολής στη γυναίκα του Prodi. Παρόμοιες αποστολές γίνονται στη Φραγκφούρτη, στην κεντρική ευρωπαϊκή τράπεζα, στην Ολλανδία, στην πόλη Αja, στη βάση της Europol και κατόπιν στον υπεύθυνο της Eurojust. Στις Βρυξέλλες πακέτο – βόμβα εκρήγνυται στα κεντρικά του Λαϊκού Ισπανικού Κόμματος, ενώ άλλο ένα στέλνεται στον ευρωβουλευτή του Λαϊκού Ισπανικού Κόμματος. Στο Μάντσεστερ, επιστολή εκρήγνυται στα κεντρικά του Αγγλικού

ευθύνη
 αναλαμβάνει η
 FAI (διεθνής
 αλληλεγγύη) Την
 ίδια νύχτα (στο
 Μιλάνο), γίνεται
 έκρηξη ενός
 άλλου
 μηχανισμού σε
 γραφεία
 ευρέσεως
 προσωρινής
 εργασίας. Την
 ευθύνη
 αναλαμβάνει η
 FAI
 (Μετροπολιτάνικ
 οι Πυρήνες)
 * 10/12/04.
 Πακέτο βόμβα
 βρίσκεται στην
 γενική
 γραμματεία του
 SAPPE
 (αυτόνομο
 συνδικάτο της
 σωφρονιστικής
 αστυνομίας) στη
 Ρώμη
 * 11/12/04. Νέο
 πακέτο βόμβας
 βρίσκεται στην
 Ένωση

Εργατικού Κόμματος.

Ο Μάσιμο Λεονάρντι θα αφεθεί ελεύθερος στις **17/1/2004**, καθώς λήγει η προφυλάκισή του, με τον όρο να υπογράψει στο τμήμα καθημερινά.

Δύο ημέρες μετά, τα δικαστήρια στο Βιτέρμπο γίνονται στόχος επίθεσης. Ένα περίπου μήνα αργότερα και πριν ξεκινήσει η επιχείρηση «Θερβάντες» αρχίζουν τα προεόρτια, στη Ρώμη, τη Λατίνα, το Βιτέρμπο. Οι DIGOS ελέγχουν 40 συντρόφους και προειδοποιούν άλλους τόσους, με βάση τα άρθρα 270 και 270bis, για «ύπαρξη ανατρεπτικής οργάνωσης με σκοπό την τρομοκρατία». Η μόνη απόδειξη είναι η συμμετοχή σε δημόσιες ενέργειες –συγκεντρώσεις, μοίρασμα κειμένων, διαδηλώσεις αλληλεγγύης και κατά των φυλακών.

Οι ενέργειες της F.A.I. θα συνεχιστούν με εκρήξεις μπροστά στο αστυνομικό τμήμα στη Γένοβα και αποστολές εκρηκτικών πακέτων σε υψηλόβαθμα στελέχη της σωφρονιστικής διοίκησης. Στις 5/4/2004 καταδικάστηκαν οι Massimo Leonardi και Marco Ferruzzi για την επίθεση στον ασφαλίτη σε 1 χρόνο και 2 μήνες.

Στις **20/5/2004** θα συλληφθεί στη Ρώμη ο αναρχικός Sergio Stefani. Κατηγορείται για ενέργεια της ομάδας «Απελευθέρωση ζώων, ανθρώπων και γης» που είχε γίνει ένα μήνα πριν στο Arrezzo, ενάντια σε κρεοπωλείο. Σε άλλη μία συντρόφισσα, την Agnese, επιβάλλεται απαγόρευση της κυκλοφορίας από τις 21.00 ως τις 07.00. Ακολουθούν ενέργειες αλληλεγγύης για τους 2 στην Ιταλία αλλά και εκτός. Στη Βαρκελώνη

Καραμπινιέρων* στη Ρώμη Την ευθύνη για τις ενέργειες αναλαμβάνει η FAI (οπλισμένοι πυρήνες για διεθνή αλληλεγγύη) μετά από λίγες μέρες
 * 12/12/04. Οι αρχές εισβάλλουν για έρευνα σε 2 καταλήψεις στη Ρώμη: "La Marmitta" & "Il Bencivenga".
 * 25/1/05. Στο Cagliari στις 4 το βράδυ γίνεται έκρηξη βόμβας έξω από τις φυλακές ενώ μετά από λίγα λεπτά γίνεται έκρηξη βόμβας έξω από στρατόπεδο καραμπινιέρων (Quartu Sant'Elena)

σπάζονται οι εισοδοί κρεοπωλείων με αίτημα την απελευθέρωση του Sergio. Στη δίκη, λίγους μήνες μετά, θα του επιβληθεί περιορισμός κατ' οίκον και για την Agnese θα συνεχίσει να ισχύει η απαγόρευση κυκλοφορίας.

Στις **27/7/2004**, το πρωί, ξεκινά η επιχείρηση «Θερβάντες» από την αστυνομία. Ονομάζεται έτσι, καθώς περιλαμβάνει όλες τις ενέργειες που έγιναν από τις 17/6/2003, που χτυπήθηκε το ινστιτούτο, κι έπειτα, σε Ρώμη, Βιτέρμπο, Αρέτζο και άλλες πόλεις. Αναζητούνται πολλοί σύντροφοι και συντρόφισσες. Από την αστυνομία εκδίδονται 40 «Avissi di garanzia» για ισάριθμους συντρόφους. Πρόκειται για επίσημα έγγραφα που ανακοινώνουν ότι ο παραλήπτης βρίσκεται υπό στενή παρακολούθηση. Αυτά αφορούν στα άρθρα 270 και 270bis. Τέσσερις σύντροφοι θα συλληφθούν. Οι Marco Ferruzzi (Tombolino), David Santini (Tittarello), Sergio Stefani, Simone Del Moro. Σύμφωνα με τα ίδια άρθρα του Ιταλικού αντιπρομοκρατικού θα τους αποδοθούν κατηγορίες για ενέργειες σαμποτάζ απ' το '99 ακόμη, για απελευθέρωση ζώων, βόμβες, σπρέυ... Η πρώτη ακρόαση της υπόθεσης ορίστηκε για τις 30/11/2005, στη Ρώμη. Από τους 4 που προφυλακίστηκαν, ο S. Stefani θα αποφυλακιστεί μετά από 9 μήνες, για να τεθεί σε κατ' οίκον περιορισμό.

Η εκδικητικότητα όμως της εκτελεστικής και της δικαστικής δράκας δεν σταματάει εκεί. Οι μεθοδεύσεις των εισαγγελικών και αντιπρομοκρατικών επιτελείων καταλήγουν στο ότι 3 από τους 4 συλληφθέντες

* 2/2/05
Βρίσκεται
πακέτο βόμβας
έξω απ' τις
φυλακές
"Poggioreale"
του Βιτέρμπο
Αποστολέας του
ήταν ο
Francesco Ruelli
διευθυντής των
φυλακών.
* 3/3/05. Στη
Γένοβα το
βράδυ, σε
στρατόπεδο
καραμπινιέρων
στο Pra, γίνεται
έκρηξη
μηχανισμού
τοποθετημένου
κάδο
σκουπιδιών. 20
λεπτά αργότερα,
επίσης στη
Γένοβα, μπροστά
από 2?
στρατόπεδο
καραμπινιέρων
γίνεται έκρηξη
μηχανισμού πάλι
μέσα σε κάδο
Περίπου μία

συγκροτούν εξεγερτική οργάνωση, [5C], με ενέργειες σε Viterbo, Soriano, Ρώμη και άλλες πόλεις της Ιταλίας, από τις **17/6/2003** και κατηγορούνται για προμήθεια εκρηκτικών υλών και σύσταση οργάνωσης με σκοπό την τρομοκρατία και την ανατροπή της δημοκρατικής τάξης.

Η επιχείρηση Θερβάντες αποτελεί το εφελτήριο ενός νέου κυνηγιού μαγισσών του Ιταλικού κράτους, κινούμενου με βάση θεωρήματα τύπου Μαρίνι, για την καταστολή των εξεγερτικών κομματιών του αναρχικού κινήματος. Μία επίθεση, που όσο δεν βρίσκει απέναντι της την ανάλογη γιγάντωση της έμπρακτης αλληλεγγύης από μέρους των ανυπότακτων των μητροπόλεων, θα ενταθεί και θα περιλάβει πέραν από τις κινήσεις αντιβίας και κάθε κινηματική πρακτική.

Σχεδόν παράλληλα με την επιχείρηση Θερβάντες, τα ειδικά σώματα των караμπινιέρων κινούνται για την εξάρθρωση των COR, (πυρήνες επαναστατικής επίθεσης), οι οποίοι από την άνοιξη του 2003 έχουν πραγματοποιήσει σειρά ενεργειών σε Ρώμη, Πίζα, Μιλάνο. Έτσι, στις **17/6/2004** συλλαμβάνονται 5 άτομα από την ομάδα SILVESTRE που έβγαζαν το περιοδικό TERRA SALVAGGIA, με τον γελοίο συλλογισμό, αλά Μαρίνι, ότι μέσα από έντυπα διακινούνται ανατρεπτικές ιδέες, άρα λοιπόν όλοι είναι ένοχοι, κάνοντας επαναστατική προπαγάνδα είτε γράφοντας, είτε χτυπώντας, χωρίς, φυσικά, στοιχεία για συγκεκριμένες ενέργειες.

Στις **22/6/2004** στο Κάλιαρι συλλαμβάνονται και τίθενται σε κατ' οίκον περιορισμό 3 άτομα

ώρα μετά στο Μιλάνο σκάει μηχανισμός τοποθετημένος σε κάδο περιουλογής γυαλιού δίπλα σε στρατόπεδο караμπινιέρων. Ένας δεύτερος βρίσκεται λίγη ώρα μετά εκεί κοντά καθώς κατέφθασαν οι αρχές. Ευθύνη ανέλαβαν: FAI (cooperativa artigiana fuoco e affini), FAI (brigata 20 luglio) * 6/3/05. Στην Ostia, κατά τη διάρκεια της νύχτας, μία χύτρα ταχύτητας εκρήγνυται δημιουργώντας ζημιές στην πρόσωση των δικαστηρίων. Την ευθύνη αναλαμβάνει η FAI.

με την κατηγορία της τοποθέτησης εκρηκτικών στα γραφεία της FORZA ITALIA. Λίγες μέρες αργότερα, στις 30/6/2004, συλλαμβάνονται οι Alessio Perondi, William Frediani, ενώ ο Fransesco Goia θα συλληφθεί στις **11/5/2005** στην Μαδρίτη, κατά την διάρκεια επιχείρησης με εντολές της Eurpol, που έρχεται εις πέρας από τους ROS, ειδικό σώμα των караμπινιέρων, της Πίζας και της αντιπρομοκρατικής ταξιαρχίας της ισπανικής αστυνομίας και ο οποίος σήμερα είναι όμηρος στις φυλακές της Μαδρίτης, σε καθεστώς FIES. Λίγο πριν τη λήξη του 2005, το ισπανικό κράτος ενέκρινε την έκδοσή του στην Ιταλία. Μία ημέρα πριν από το όριο αποφυλάκισης του Perondi, ο εισαγγελέας αλλάζει τις κατηγορίες από "οργάνωση με σκοπό την εγκληματική δράση" σε "οργάνωση με σκοπό την τρομοκρατία", παρατείνοντας με αυτό τον τρόπο την φυλάκισή του.

Μέσα σε αυτόν τον κυκεώνα καταστολής οι COR στέλνουν δύο φακέλους με δύο κείμενα σε τρεις αστικές εφημερίδες απαιτώντας την άμεση αποφυλάκιση των συντρόφων που έχουν συλληφθεί και οι οποίοι είναι άσχετοι με τους COR. Δηλώνουν ότι θα χτυπούν σε όλη την Ιταλία και απειλούν ακόμα και με θάνατο κάποιου από τους δικωκτικούς μηχανισμούς που ευθύνονται για τις συλλήψεις.

Ο Alessio θα τεθεί, τελικά, σε κατ' οίκον περιορισμό, μετά από μήνες φυλάκισης, παρά την άσχημη κατάσταση της υγείας του. Συνολικά 11 σύντροφοι δίδονται γι' αυτήν την υπόθεση, σύμφωνα με το άρθρο 270bis, ενώ η εκδίκασή της ορίστηκε για τις

Επαναστατικός
 πυρήνας Horst
 Fantazzini, ως
 ένδειξη
 αλληλεγγύης
 στους
 φυλακισμένους
 αναρχικούς της
 υπόθεσης Marini,
 στους 4
 φυλακισμένους
 αυτήν
 επιχείρηση
 Θερβάντες και
 στους
 αναρχικούς που
 συλλήφθηκαν
 στη Γερμανία
 τον Ιούνιο
 * 7/3/05.
 Αρχίζει στο
 Arezzo η πρώτη
 δίκη κατά του
 Sergio και της
 Agnese
 * 4/4/05.
 Πολλοί
 σύντροφοι
 συγκεντρώνονται
 στα δικαστήρια
 του Arezzo
 όπου βγήκε η
 απόφαση: για

5/12/2005.

Από τον Ιούλιο 2004, που ξεκίνησε η επιχείρηση «Θερβάντες» μέχρι και τον επόμενο Μάιο του 2005, που θα ξεκινήσουν οι επόμενες κατασταλτικές επιχειρήσεις, η αλληλεγγύη στους φυλακισμένους και διωκόμενους συντρόφους θα εκφραστεί μέσα από κάποιες μαζικές κινήσεις αλλά και από μια σειρά δυναμικών ενεργειών. Θα χτυπηθούν με βόμβες οι φυλακές «Sanvitore» στο Μιλάνο, η γραμματεία της σωφρονιστικής αστυνομίας στη Ρώμη, όπως και η ένωση караμπινιέρων, οι φυλακές και το στρατόπεδο караμπινιέρων στο Κάλιαρι, οι φυλακές στο Βιτέρμπο και σχεδόν ταυτόχρονα 2 στρατόπεδα караμπινιέρων στη Γένοβα και 1 στο Μιλάνο. Την ευθύνη αναλαμβάνουν διάφοροι πυρήνες της F.A.I.

ΜΑΙΟΣ 2005
ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗ «NOTTETEMPO» -
ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗ «FRARIA» ΣΤΗ ΣΑΡΔΗΝΙΑ -
ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗ «ΜΠΟΛΟΝΙΑ»

12 Μαΐου: Ξεκινά η επιχείρηση με την ονομασία "Nottetempo". Πέντε άτομα συλλαμβάνονται στην πόλη Λέτσε της νότιας Ιταλίας, για τη συγκρότηση, οργάνωση, κατεύθυνση, προώθηση οργάνωσης που σκοπό έχει την πραγματοποίηση πράξεων βίας, με συνέπεια τη διατάραξη της δημοκρατικής τάξης και άλλα δυσμενή περιστατικά. Πρόκειται για τους: Saverio Pellegrino, Salvatore Signore, Cristian Paladini και τις συντρόφισσες Marina και Annalisa. Παράλληλα καταστρέφεται και εκκενώνεται η κατάληψη Capolinea στο

τον Sergio σε 2 χρόνια και 8 μήνες και για την Agnese 2 χρόνια και 4 μήνες με αναστολή * 7/4/05. Μετά από 9 μήνες στη φυλακή ο Sergio τίθεται σε κατόικον περιορισμό.

Λέτσε, γίνονται εισβολές σε άλλες καταλήψεις και σπίτια αναρχικών σ' όλη την Ιταλία, ενώ ασκούνται διώξεις σε 13 ακόμη άτομα. Οι 3 προφυλακίζονται στο Λέτσε, αρχικά, ενώ οι δύο κοπέλες θα τεθούν σε κατ' οίκον περιορισμό.

Οι συλληφθέντες, ως αλληλέγγυοι στον αγώνα των μεταναστών θεωρούνται ως υποκινητές πολυάριθμων εξεγέρσεων που πραγματοποιήθηκαν στα στρατόπεδα συγκέντρωσης της δημοκρατίας, καθώς επίσης και ότι απείλησαν το προσωπικό τους. Για να δέσει όμως η συνταγή κατηγορούνται και για καταστροφές σε κατάστημα της Benetton με εμπρηστικό μηχανισμό, ζημιές στα ατμ τραπεζών, με τις οποίες συνεργάζεται το κέντρο κράτησης μεταναστών της περιοχής, το «Regina Pacis» και για ζημιές στις αντλίες βενζίνης της εταιρείας "Esso", που έχει αναμειχθεί στον πόλεμο στο Ιράκ. Τα στοιχεία φυσικά για τις διώξεις ανύπαρκτα. Μόνο υποψίες, μια ασήμαντη τηλεφωνική συνδιάλεξη και ένας κορίος στο αμάξι ενός από τους συντρόφους, που βρέθηκε και καταστράφηκε απ' τον ίδιο.

Το «Regina Pacis» έκλεισε πρόσφατα, καθώς τα εγκλήματα κατά των μεταναστών και οι βασανισμοί τους απ' τον ιερέα-διευθυντή του κέντρου και τους συνεργάτες του δεν μπορούσαν να παραμείνουν κρυφά ή να αγνοηθούν.

19 Μαΐου: Η εισβολή των DIGOS και των ROS σε σπίτια στο Κάλιαρι της Σαρδηνίας έχει σαν αποτέλεσμα τη σύλληψη 7 συντρόφων που κατόπιν θα τεθούν σε κατ' οίκον περιορισμό. Οι σύντροφοι

δραστηριοποιούνταν στον κύκλο Fraria (κέντρο αναρχικών μελετών), ένα χώρο που συστεγάζονται σάρδοι αναρχικοί, κομμουνιστές και αυτόνομοι. Έρευνες γίνονται σε πάνω από 50 σπίτια σε όλη τη Σαρδηνία, αλλά και σε πόλεις της Ιταλίας και ασκούνται διώξεις σε 26 ακόμα συντρόφους. Οι κατασταλτική αυτή επιχείρηση έρχεται σαν απάντηση σε μια σειρά δυναμικών ενεργειών στη Σαρδηνία, όπως η έκρηξη στα γραφεία του υποψηφίου του κόμματος «Forza Italia», στις **13/6/2004**. Οι κατηγορίες αφορούν και πάλι στη «συμμετοχή σε ανατρεπτική οργάνωση» και την «ανατρεπτική προπαγάνδα».

26 Μαΐου: Με εντολές από την εισαγγελία της Μπολόνια και της Ρώμης πραγματοποιούνται αστυνομικές επιχειρήσεις απ' το βορρά ως το νότο της Ιταλίας. Στην πόλη Βιτέρμπο θα συλληφθούν 3 αναρχικοί οι: Claudia Cospito, Stefano Del Moro, Massimo Leonardi. Στην Πεσκάρα θα γίνουν άλλες 2 συλλήψεις, των: Danilo Cremonese και Valentina Speciale. Γίνονται εισβολές σε δεκάδες σπίτια και σε άλλες πόλεις και κατάσχεται υλικό. Οι κατηγορίες ίδιες και πάλι και αφορούν σε ενέργειες, όπως η έκρηξη στα δικαστήρια του Βιτέρμπο, στις **19/1/2004**. ο Μάσιμο είχε τότε μόλις αποφυλακιστεί, μετά τη διώξή του για τον ξυλοδαρμό του ασφαλίτη, στην πορεία ενάντια στη σύνοδο της ε.ε στη Ρώμη (Οκτώβρης 2003). Τώρα επιπλέον κατηγορείται για ενέργεια που έγινε το 1999 (καταστροφή Mc Donalds μετά από πορεία). Και οι 5 αναρχικοί δραστηριοποιούνται στην «επιτροπή πολιτών ενάντια στη φυλακή και την κοινωνική καταστολή» του Βιτέρμπο. Ένα «στοιχείο» ενάντια στον έναν από τους συλληφθέντες, το Danilo, είναι μία έκδοση του «Αναρχικού Μαύρου Σταυρού», στην οποία ο σύντροφος γράφει για «την απόφαση έκδοσης ενός εντύπου που θα αντικατοπτρίζει την άρνησή μας σε κάθε σύστημα εξουσίας» και «αναλογιζόμενοι πώς η δημοκρατία ελέγχει και εκμεταλλεύεται το άτομο μέσω των κοινωνικών κατηγοριών και στο όνομα του καταναλωτισμού και της παραγωγής προϊόντων». Του αποδίδεται, έτσι η έκδοση του δελτίου του «Αναρχικού Μαύρου Σταυρού» και η κατηγορία της

«ανατρεπτικής προπαγάνδας», όπως και σε άλλους συντρόφους. Η ιστοσελίδα του δελτίου θα σφραγιστεί από την ταχυδρομική αστυνομία, λίγες ώρες μετά την έναρξη της επιχείρησης. Η επιχείρηση αυτή είναι συμπληρωματική της “Θερβάντες”, καθώς κάποιες κατηγορίες αφορούν τις ίδιες ενέργειες.

Την ίδια μέρα η εισαγγελία της Μπολόνια διατάσσει πογκρόμ. Εκδίδονται 7 εντάλματα για τους: Lucia Rippra, Mattia Bertoni, Elsa Caroli, Teo Tavernese, Marco Foresto, Danilo Cremonese, Valentina Speciale. Οι 2 τελευταίοι είχαν ήδη συλληφθεί λίγες ώρες πριν στην Πεσκάρα. Γίνεται εισβολή σε πάνω από 80 σπίτια σε πόλεις της κεντρικής και βόρειας Ιταλίας. Η κατηγορία είναι «σύσταση και συμμετοχή» στην “ανατρεπτική οργάνωση: Cooperativa Artigiana Fuoco e Affini”, προσκείμενη στην άτυπη αναρχική ομοσπονδία (F.A.I.), επικίνδυνη για τους οικονομικούς και δημοκρατικούς κανονισμούς. Οι κατηγορίες αφορούν επίσης μια σειρά δυναμικών ενεργειών του 2004, όπως η έκρηξη κοντά στην κατοικία Πρόντι (21/12/2003) και η αποστολή παγιδευμένων δεμάτων που είχε ακολουθήσει σε πολιτικούς και τεχνοκράτες της ευρωπαϊκής ένωσης.

Οι 3 από τους 7 (Teo, Danilo, Elsa) κατηγορούνται και για ενέργειες του 2001 (τοποθέτηση μηχανισμού στη Μπολόνια, στήσιμο παγίδας στην αστυνομία με ποδήλατο-βόμβα, αποστολή παγιδευμένων δεμάτων σε τμήμα караμπινιέρων στη Γένοβα, στη νομαρχία της πόλης, στη Benetton και σε τμήμα της ισπανικής αστυνομίας, κατά τη διάρκεια του G8 στη Γένοβα). Συνολικά σε 21 άτομα θα ασκηθούν διώξεις για «ανατρεπτική προπαγάνδα, ένωση και δράση». Στις 11 του Ιούνη 2005 οι Lucia, Mattia, Elsa, Teo, και Marco θα αφεθούν ελεύθεροι με εντολή του εισαγγελέα της Μπολόνια.

Σ.Τ.Σ:

Παραθέτουμε την διακήρυξη της F.A.I., ως σημαντικό κομμάτι του χρονικού δράσεων. Αυτό δεν σημαίνει οτι ταυτιζόμαστε με τις θέσεις της.

ΑΝΟΙΧΤΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΣΤΟ ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ

F. A. I. / Cooperativa Artigiana Fuoco e Affini (Βιοτεχνική Συνεργασία Φωτιάς και παρομοίων)

(περιστασιακά θεαματική)

F.A.I. / Brigata 20 luglio (Ταξιαρχία 20 Ιουλίου)

F.A.I. / Cellule contro il Capitale, il Carcere, I suoi Carcerieri e le sue Celle

(Πιρρήνες Ενάντια στο

Κεφάλαιο, τη Φυλακή, τους Δεσμοφύλακες και τα Κελιά, 5C)

F.A.I. / Solidarieta Intnazionale(Διεθνής Αλληλεγγύη)

Ενώ συνεχίζει με μεγάλα βήματα η παγίωση της Ευρωπαϊκής Ένωσης που συγκεντρώνει τις αισχρότητες των πολιτικών, οικονομικών, στρατιωτικών/κατασταλτικών επιλογών του κάθε κράτους ξεχωριστά, ενώ πλησιάζει η έγκριση ενός ευρωπαϊκού συντάγματος που θα νομιμοποιεί την διευθέτηση των πολιτικών της κυριαρχίας της γηραιάς ηπείρου, αρχίζουμε την πρώτη εκστρατεία αγώνα της F.A.I. (Άτυπη Αναρχική Ομοσπονδία). Δεν θα μπορούσαμε να στερηθούμε της ευχαρίστησης να κρίνουμε έμπρακτα το εξάμηνο της ιταλικής προεδρίας στην Ευρωπαϊκή Ένωση που πλησιάζει στο τέλος της, συνειδητοποιημένοι ότι, πέρα από την επίσημη ρητορική, οι επικυρωμένες αποφάσεις αυτούς τους μήνες θα είναι προάγγελοι όλο και περισσότερων πρακτικών εκμετάλλευσης και κυριαρχίας. Στο μελλοντικό Ευρωπαϊκό φρούριο, όπου τα μοναδικά διατηρημένα και αμυνόμενα σύνορα με τα όπλα θα είναι εκείνα ανάμεσα σε εκμεταλλευτές και εκμεταλλεζόμενους, στις εμπορικές συμφωνίες και στην στρατικοποίηση του εδάφους, θα συνεχίσουμε να αντιπαραθέτουμε την ελεύθερη συμφωνία ανάμεσα σε όσους δραστηριοποιούνται στο να πολεμούν την κυριαρχία, αποδεικνύοντας ότι το να αγωνίζεσαι δεν είναι μόνο δυνατό αλλά και αναγκαίο. Σήμερα χτυπήσαμε μηχανισμούς ελέγχου και καταστολής, καθώς και πρωταγωνιστές της δημοκρατικής σκηνης που θα είναι οι μελλοντικές φιγούρες και θεσμοί, θεμέλια της νέας Ευρωπαϊκής τάξης:

- Οι διάφορες αστυνομίες, που στο μέλλον θα είναι στο πλευρό του σχηματιζόμενου ευρωπαϊκού

στρατού, πέρα από τα παραδοσιακά καθήκοντα της εσωτερικής καταστολής, έχουν την βασική αποστολή να φιλτράρουν την τεράστια μάζα των φτωχών που πιέζει στα σύνορα του Ευρωπαϊκού φρουρίου, αφήνοντας να περάσει μόνο το απαραίτητο ανειδίκευτο εργατικό δυναμικό, χρήσιμο σ' αφεντικά και διατηρώντας τους υπόλοιπους σ' ένα καθεστώς εκμετάλλευσης στις χώρες προέλευσης αυτών των εργατών.

- Ένα σωφρονιστικό σύστημα όλο και πιο επαρκές και πιο διαδεδομένο, παγιώνει τον κυρίαρχο ρόλο του στην καταστολή, δομώντας το τελευταίο αμυντικό προπύργιο του status quo, όταν οι μισθοί πείνας και τα τελευταία απομεινάρια του κοινωνικού κράτους δεν αρκούν για να σβήσουν την οργή των εκμεταλλεζόμενων.

Γραφειοκράτες και πολιτικοί πρόθυμοι στο να επεξεργαστούν και να προωθήσουν τις, λειτουργικές για την επιβίωση του, ρυθμίσεις της πορείας του συστήματος. Για τις ενέργειες που πραγματοποιήσαμε σήμερα, όπως επίσης για εκείνες που θα ακολουθήσουν, χρησιμοποιήθηκαν τεχνικές, χρόνοι και τρόποι έτσι ώστε να αποκλείεται η πιθανότητα να βλάψουμε αθώους. Θα συνεχίσουμε να εκδηλώνουμε το αμείωτο μίσος μας ενάντια στο κράτος και το κεφάλαιο και την άνευ όρων αγάπη μας για ένα κόσμο ελεύθερο από την κυριαρχία του ανθρώπου πάνω στον άνθρωπο και του ανθρώπου πάνω στη φύση. Δεν είμαστε ούτε οι τελευταίοι ούτε οι μοναδικοί που βλέπουμε να αυξάνεται παντού στους δρόμους, μέρα-νύχτα η ίδια καταστρεπτική/δημιουργική ένταση για έναν καλύτερο κόσμο. Ήμασταν στη Γένοβα και στη Θεσσαλονίκη, απόψε στους δρόμους της Ιταλίας, αύριο σε νέους δρόμους για να πολεμήσουμε τη μιζέρια του υπάρχοντος.

Χτύπα και κατάστρεψε τους υπεύθυνους της καταστολής και της εκμετάλλευσης!

Χτύπα και κατάστρεψε φυλακές, τράπεζες, δικαστήρια και

στρατόπεδα!

Η εξέγερση μπορεί να αναπαραχθεί και να μεταδοθεί!
Κοινωνικός πόλεμος ενάντια σε κράτος και κεφάλαιο!

FEDERAZIONE ANARCHICA INFORMALE (ΑΤΥΠΗ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ)

Ακολουθεί κείμενο γραμμένο στο νορμογράφο:

CAMPAGNIA A NATALE CON I TUOI A PASQUA DOVE VOGLIAMO NOI

(ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑ ΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΜΕ ΤΟΥΣ ΔΙΚΟΥΣ ΣΟΥ, ΤΟ ΠΑΣΧΑ ΟΠΟΥ ΘΕΛΟΥΜΕ ΕΜΕΙΣ. Παράφραση της ιταλικής παροιμίας: A NATALE CON I TUOI A PASQUA DOVE VUOI-TA ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΜΕ ΤΟΥΣ ΔΙΚΟΥΣ ΣΟΥ. ΤΟ ΠΑΣΧΑ ΟΠΟΥ ΘΕΛΕΙΣ)

- 2 ΚΑΤΣΑΡΟΛΕΣ ΣΚΟΠΙΜΩΣ ΑΠΟΜΑΚΡΥΣΜΕΝΕΣ ΚΑΙ ΣΥΝΟΔΕΥΟΜΕΝΕΣ ΑΠΟ ΜΗΝΥΜΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΠΟΦΥΓΗ ΕΝΟΧΛΗΣΗΣ ΑΘΩΩΝ ΠΟΥ ΒΡΙΣΚΟΝΤΑΝ ΚΟΝΤΑ ΣΤΗ ΦΩΛΙΑ ΤΟΥ ΠΡΟΝΤΙ ΚΑΙ ΤΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ ΤΟΥ. ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΕΙ ΤΟ ΓΟΥΡΟΥΝΙ ΟΤΙ ΑΡΧΙΖΕΙ Η ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ ΠΛΗΣΙΑΣΜΑΤΟΣ ΣΕ ΑΥΤΟΝ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΟΜΟΙΟΥΣ ΤΟΥ. ΘΑ ΤΑ ΠΟΥΜΕ ΣΥΝΤΟΜΑ.

-DE BLASI, CRISTOFORO M. BALENO, SOLE, DEIANA, GIULIANI, FANTAZINNI, ORTIZ, ΖΟΥΝ ΣΤΟΥΣ ΑΓΩΝΕΣ ΜΑΣ. ΖΗΤΩ Η F.A.I. ΖΗΤΩ Η ΑΝΑΡΧΙΑ!

F.A.I./ COOPERATIVA ARTIGIANA FUOCO E AFFINI (OCCASIONALMENTE SRETTACOLARE)

Ακολουθεί κείμενο γραμμένο στο κομπιούτερ:

ΠΟΙΟΙ ΕΙΜΑΣΤΕ

ΑΝΟΙΧΤΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΣΤΟ ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΚΑΙ ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ

Για να ξεπεράσουμε τα όρια των ατομικών σχεδίων και για να πειραματιστούμε πάνω στις πραγματικές δυνατότητες της άτυπης οργάνωσης, στην περίπτωση μας εκείνης της ομοσπονδίας ομάδων δράσης ή ατομικότητων, δώσαμε ζωή στην Άτυπη Αναρχική Ομοσπονδία (F.A.I.). Πειπεισμένοι ότι μόνο μια οργάνωση χωρίς κέντρο αποφάσεων, χαοτική και ταυτόχρονα οριζόντια, όπου καμιά ομάδα και κανένας αρχηγίσκος δε θα μπορεί να επιβάλει το κύρος του, θα μπορεί να ικανοποιήσει την ανάγκη μας για ελευθερία εδώ και τώρα.

Στοχεύουμε σε μια οργανωτική φόρμα που να καθρεφτίζει πάνω της την αναρχική κοινωνία για την οποία

αγωνιζόμαστε. Μια οργανωτική φόρμα λοιπόν και όχι η ακολουθία του παραδείγματος ενός ενόπλου κόμματος μακρινής μνήμης. Όχι μια οργάνωση που να έχει σκοπό την αναζήτηση οπαδών αλλά μια φόρμα, την άτυπη οργάνωση δηλαδή, για να τη χρησιμοποιήσουμε ώστε να δοκιμάσουμε την αποτελεσματικότητα της, την πραγματική ικανότητα στην ανάπτυξη ποιότητας και συνέχειας της επαναστατικής δράσης, μια οργανωτική φόρμα που διαφορετικά θα είναι άχρηστη και προορισμένη στο να αυτοδιαλυθεί. Η συμπιλίωση οργάνωσης και θεωρητικής/πρακτικής συζήτησης μαζί με την ανωνυμία ομάδων/ατόμων είναι δυνατή με ένα διάχυτο διάλογο δια μέσω των ενεργειών, που πέρα από το να μεταφέρουν το ιδιαίτερο μήνυμα καταστροφής, γίνονται και φορείς άλλων μηνυμάτων (δια μέσω τρόπων και μέσων που χρησιμοποιούνται, με σκοπό την επικοινωνία) ανεξάρτητα από τις υλικές ζημιές. Και όλα αυτά γνωρίζοντας ότι δε θα είναι μια μειονότητα αυτή που θα κάνει την επανάσταση, όσο καλά οπλισμένη κι αν είναι, αλλά, από την άλλη, αποφασισμένοι να μην μεταθέσουμε την εξέγερσή μας όταν θα είναι όλοι έτοιμοι.

Πεισιμμένοι σήμερα αλλά και πάντα, ότι το πιο απλό άμεσο γεγονός ενάντια στους θεσμούς επικοινωνεί καλύτερα από χιλιάδες λέξεις.

ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ διότι αγαπάμε την έννοια της διάχυτης και οριζόντιας διακλάδωσης: Ομοσπονδία ατόμων και ομάδων, γυναικών και αντρών ελεύθερων και ίσων, ενωμένων από τις πρακτικές της επίθεσης στην κυριαρχία, συνειδητοποιημένων για την αξία της αμοιβαίας υποστήριξης και της επαναστατικής αλληλεγγύης ως όργανα απελευθέρωσης. Αντιλαμβανόμαστε την ομοσπονδία ως σχέσεις σταθερές στο χρόνο αλλά ταυτόχρονα ρευστές, σε διαρκή εξέλιξη χάρη στη μεταφορά ιδεών και πρακτικών από νέες ομάδες και νέα άτομα που θα αποφασίσουν να πάρουν μέρος σε αυτήν. Σκεφτόμαστε μια οργάνωση όχι δημοκρατική: Χωρίς συνεδριάσεις, εκπροσώπους, αντιπροσώπους ή

επιτροπές, χωρίς όλα αυτά τα όργανα που ευνοούν την γέννηση αρχηγών, την ανάδυση χαρισματικών ατόμων ή την επιβολή των ειδικών του λόγου.

Η επικοινωνία θα βασιστεί στην οριζόντια και ανώνυμη συζήτηση, προϋπόθεση της ίδιας της πρακτικής (ανάληψη ευθύνης των ενεργειών) και της διάδοσης θεωριών μέσω των διαφόρων οργάνων πληροφόρησης του κινήματος. Με λίγα λόγια την κατάργηση των συνελεύσεων και την αντικατάστασή τους από την ανώνυμη-οριζόντια συζήτηση ανάμεσα σε ομάδες και άτομα που θα επικοινωνούν διαμέσω της ίδιας τους της πρακτικής. Η ομοσπονδία είναι η δύναμη μας, η δύναμη ομάδων και ατόμων που θα υποστηρίζονται στην πράξη μέσω μιας συμφωνίας για καλά ορισμένη αμοιβαία υποστήριξη.

ΑΝΑΡΧΙΚΗ διότι επιθυμούμε την καταστροφή του κράτους και του κεφαλαίου για να ζήσουμε σε ένα κόσμο στον οποίο θα «κυριαρχεί» η ελευθερία και η αυτοδιαχείριση, όπου θα είναι εφικτός κάθε είδους κοινωνικός πειραματισμός που δε θα επιφέρει την εκμετάλλευση του ανθρώπου από τον άνθρωπο και της φύσης από τον άνθρωπο.

Εχθροί κάθε μαρξιστικού καρκίνου, αυτής της γοητευτικής σειρήνας που παρακινεί στην απελευθέρωση των καταπιεσμένων αλλά που στην πραγματικότητα πρόκειται για μια γοητευτική μηχανή που συνθλίβει κάθε δυνατότητα για μια απελευθερωμένη κοινωνία με σκοπό να αντικαταστήσει μια κυριαρχία με μια άλλη.

ΑΤΥΠΗ διότι μη έχοντας κανενός είδους πρωτοποριακή αντίληψη και αισθανόμενοι ότι δεν ανήκουμε σε καμία δρώσα διαφωτισμένη μειονότητα, θέλοντας απλά να ζήσουμε τώρα, αμέσως τον δικό μας αναρχισμό, θεωρήσαμε την άτυπη οργάνωση ως τη μοναδική οργανωτική φόρμα που θα μπορέσει να μας προστατεύσει από εξουσιαστικούς και γραφειοκρατικούς μηχανισμούς εξασφαλίζοντας την ανεξαρτησία μας ως άτομα/ομάδες και αφήνοντας μας κάποια περιθώρια αντίστασης και συνέχειας ενάντια στην εξουσία. Η Άτυπη Αναρχική

Ομοσπονδία, αν και εφαρμόζει την τακτική του ένοπλου αγώνα, αρνείται την αντίληψη που βασίζεται σε μονολιθικές οργανώσεις, δομημένες με τον «κλασσικό» τύπο: βάσεις, κανονικοί-μη κανονικοί, παρανομία, φάλαγγες, διευθύνοντα στελέχη, τεράστιες οικονομικές ανάγκες. Δομές που, κατ' εμάς, είναι πολύ εύκολο να προσβληθούν από την εξουσία. Είναι αρκετός ένας κλασσικός χαφιές ή ένας προδότης για να πέσει σαν χάρτινο κάστρο ολόκληρη η οργάνωση ή έστω μεγάλο μέρος της. Αντίθετα, σε μια άτυπη οργάνωση, δομημένη από 1000 άτομα ή ομάδες που δεν γνωρίζονται μεταξύ τους (που όμως αναγνωρίζει ο ένας τον άλλο μέσω των ενεργειών που πραγματοποίησαν και τη συμφωνία αμοιβαίας υποστήριξης που τους ενώνει), ατυχείς περιπτώσεις χαφιεδισμού ή προδοσίας περιορίζονται σε μια μόνο ομάδα χωρίς να επεκτείνονται και στις άλλες. Επιπλέον, όποιος ανήκει στην Άτυπη Αναρχική Ομοσπονδία, είναι ένας αγωνιστής της, με όλες τις συνέπειες που αυτό επιφέρει, μόνο την ειδική στιγμή της δράσης και της προετοιμασίας της. Δεν επενδύει ολόκληρη τη ζωή του και τα σχέδια των συντρόφων του. Αυτό επιτρέπει να μπει στην άκρη κάθε ειδικευση πάνω στο ένοπλο. Η εξουσία θα βρει μεγάλες δυσκολίες στο να μας καταστρέψει, αφού θα είμαστε καλά ριζωμένοι. Η συμφωνία της αμοιβαίας υποστήριξης είναι η κινητήριος δύναμη της Άτυπης Αναρχικής Ομοσπονδίας και επικεντρώνεται σε τρία σημεία κλειδιά που θα ενωθούν όταν θα συμμαρτυρούμε την παραπάνω αναρχική επαναστατική τοποθέτηση. Όταν δηλαδή άτομα/ομάδες αποφασίσουν να πάρουν μέρος στην Άτυπη Αναρχική Ομοσπονδία.

1. ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ. Κάθε ομάδα δράσης της Άτυπης Αναρχικής Ομοσπονδίας θα αγωνιστεί να εκφράσει την επαναστατική αλληλεγγύη της σε συντρόφους που πιθανόν να συλληφθούν ή να βγουν στην παρανομία. Η αλληλεγγύη θα εκφραστεί κυρίως με ένοπλες ενέργειες, επιθέσεις σε δομές και άτομα υπεύθυνους για την κράτηση του συντρόφου. Δεν

υφίσταται το ενδεχόμενο έλλειψης αλληλεγγύης διότι έτσι αθετούνται οι αρχές πάνω στις οποίες βασίζεται το αναρχικό αίσθημα και ζην. Ως υποστηρίξη ενάντια στην καταστολή δεν εννοούμε την τεχνική/νομική στήριξη. Η αστική κοινωνία προσφέρει αρκετούς δικηγόρους, λειτουργούς και παπάδες έτσι ώστε οι επαναστάτες να ασχοληθούν με κάτι άλλο.

2. ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΕΣ ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΕΣ. Κάθε άτομο ή ομάδα όταν αρχίσει μια εκστρατεία αγώνα δια μέσω ενεργειών και των ακόλουθων προκηρύξεων, θα ακολουθηθεί κι από τα υπόλοιπα άτομα ή ομάδες της Άτυπης Αναρχικής Ομοσπονδίας σύμφωνα με τους χρόνους και τους τρόπους τους. Κάθε άτομο ή ομάδα μπορεί να αρχίσει μια εκστρατεία αγώνα ενάντια σε συγκεκριμένους στόχους, προωθώντας απλά το πλάνο μέσω μιας ή περισσότερων ενεργειών που θα συνοδεύονται από την υπογραφή της κάθε ομάδας δράσης στην οποία θα προστεθεί και η αναφορά στην ομοσπονδία. Αν μια εκστρατεία μιας ομάδας δεν είναι αποδεκτή κι αν αυτό κρίνεται αναγκαίο, η κριτική θα συγκεκριμενοποιηθεί μέσω ενεργειών-προκηρύξεων που θα συμβάλλουν στο να διορθώσουν το στόχο ή να την θέσουν υπό συζήτηση.

3. ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ ΜΕΤΑΞΥ ΟΜΑΔΩΝ ΚΑΙ ΑΤΟΜΩΝ. Οι ομάδες δράσης της Άτυπης Αναρχικής Ομοσπονδίας δεν είναι υποχρεωμένες να γνωρίζονται μεταξύ τους, δεν υφίσταται η αναγκαιότητα διότι αλλιώς θα κινδύνευε να ενισχύσει την καταστολή, τους ηγετισμούς των ατόμων και την γραφειοκρατικοποίηση. Η επικοινωνία μεταξύ ομάδων/ατόμων πραγματοποιείται κυρίως μέσω των ίδιων των ενεργειών και μέσω των επικοινωνιακών μέσων του κινήματος χωρίς την ανάγκη της αμοιβαίας γνωριμίας.

F.A.I. /Cooperativa Artigiana Fuoco e Affini (occasionalmente spettacolare)

F.A.I. /Brigata 20 luglio

F.A.I. /Cellule contro il Capitale, il Carcere, I suoi Carcerieri e le sue Celle

F.A.I. /Solidarieta Internazionale

Υ.Γ. Κάθε αναφορά στην F.A.I.-Federazione Autotrasportatori Italiani

(Ομοσπονδία Ιταλών οδηγών μέσω μεταφορών), στην F.A.I.-Federazione Anarchica Italiana (Ιταλική αναρχική Ομοσπονδία) και F.A.I.-Fondo Italiano per l' Ambiente (Ιταλικό Ταμείο για το περιβάλλον) είναι εντελώς τυχαία. Ζητάμε συγγνώμη από τους ενδιαφερομένους.

ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ ΤΩΝ ΣΥΝΤΡΟΦΩΝ ΑΠΟ ΤΗ ΦΥΛΑΚΗ

7/9/2005

Επιστολή του Francesco Gioia από την φυλακή της Μαδρίτης. Ο Francesco συνελήφθη μετά από συνεργασία της Europol, των ROS και της Ισπανικής αντιπρομοκρατικής υπηρεσίας. Διώκεται στα πλαίσια της επιχείρησης για τους COR, που ξεκίνησε στην Ιταλία σχεδόν παράλληλα με την επιχείρηση «Θερβάντες».

Αγαπητοί φίλοι και σύντροφοι,
Βρίσκομαι τώρα στο τμήμα της απομόνωσης. Για ενεργή αντίσταση να υπακούσω στις διαταγές, μου έχουν εφαρμόσει το άρθρο 75. Πως άρχισε όλο αυτό: πολλά άτομα στην Βαρκελώνη έχουν αποφασίσει να υποστηρίξουν εμάς τους αναρχικούς Ιταλούς φυλακισμένους με μία εκδήλωση στην οποία δεν έλειψε η ισχυρά κατασταλτική απάντηση από την μεριά της αστυνομίας. Γκλομπιές, συλλήψεις (μεταξύ των οποίων και αυτή του φίλου και συντρόφου μου Albertino), κάποιιοι σύντροφοι και συντρόφισσες κλεισμένοι σε φυλακή στην Βαρκελώνη για την συμμετοχή τους στην εκδήλωση. Μα η οργή των συλλήψεων και η αλληλεγγύη για τους Ιταλούς συλληφθέντες ώθησαν τους συντρόφους στο να βάλουν σε εφαρμογή άμεσες δράσεις στην Βαρκελώνη. Μετά από αυτό, μία άλλη εκδήλωση για τους συλληφθέντες. Πολύς κόσμος μου γράφει στη φυλακή, πολλοί σύντροφοι έχουν συλλέξει χρήματα προκειμένου να φέρουν την μητέρα μου

με αεροπλάνο να με επισκεφτεί στην φυλακή. Απολαμβάνω την καλή συντροφιά μερικών κοινών φυλακισμένων και των πολιτικών. Μου κάνουν δύο έρευνες στο κελί, αλλά η χαρά και η υπερηφάνεια μου δεν έχουν ούτε στο ελάχιστο ενοχληθεί, ένα ζευγάρι χαμόγελα αργότερα με τον Igor (σύντροφος αναρχικός) και τίποτα πια.

Η ημέρα της τελευταίας εκδήλωσης έφτασε στα αυτιά μας μέσω ενός τρुक φτιαγμένου από τη συνέλευση της εκδήλωσης που καταδικάζει τις άμεσες δράσεις στην Βαρκελώνη. Αμέσως ενημερωνόμαστε καλύτερα, διαβάζουμε το τρुक και όλη η χαρά και η υπερηφάνεια των ημερών αυτών εξαφανίζονται μονομιάς. Πολλή απογοήτευση, λίγη ντροπή. Σκεφτόμασταν, μα τα άτομα που αποκαλούνται αναρχικοί πως είναι δυνατόν να καταδικάζουν άμεσες δράσεις αναρχικές σε αλληλεγγύη με τους αναρχικούς φυλακισμένους; Εγώ δεν έχω τίποτα με τα άτομα που διαλέγουν οδούς διαφορετικές από αυτήν της άμεσης δράσης, αλλά υποτιμώ τον κόσμο που κάνει προπαγάνδα ενάντια στην άμεση δράση. Για εμένα αυτό είναι κακόβουλο και άνανδρο.

Στον κόσμο εξελίσσεται ένας πόλεμος όπου ο ιμπεριαλισμός και ο καπιταλισμός εκμεταλλεύονται, φυλακίζουν και σκοτώνουν πολύ ή λίγο συγκεκαλυμμένα. Εάν κάποιος θέλει να πολεμήσει ενάντια στους εκμεταλλευτές σε αυτόν τον πόλεμο με τρुक, με πανό και συνθήματα, καλώς να έρθει, αλλά να μην πετάει σκατά σε όποιον το σκέφτεται διαφορετικά. Προκειμένου να κάνουμε αισθητή την παρουσία της απογοήτευσής μας εγώ και ο Igor θελήσαμε να γράψουμε ένα κείμενο εναντίον αυτού του τρुक της ντροπής. Εγώ το δημοσιοποίησα και μέσω τηλεφώνου.

Άλλη αναζήτηση μέσα στο κελί και την επόμενη ημέρα ένας φύλακας μου λέει πως μου αλλάζουν τμήμα και πως είχα 5 λεπτά για να φύγω από το τμήμα 7: διαταγές του διευθυντή.

Με φέρνουν στο τμήμα 4 όπου το μεγαλύτερο μέρος των

φυλακισμένων είναι «κακομεταχειρισμένοι», δεν υπάρχει κανένας πολιτικός κρατούμενος και το μεγαλύτερο μέρος από αυτούς υποβάλλεται στους δεσμοφύλακες. Μου λένε να μοιραστώ το κελί με έναν άλλο. Εγώ ήμουν λίγο διστακτικός, αλλά το πράττω. Αυτός με τον οποίο βρίσκομαι για μία ημέρα είναι ένας συμπαθητικός κολομβιανός, ταπεινός και ετών 59. Την πρώτη ημέρα εξαφανίζεται το φως, περιέργως, μόνο μέσα στο κελί και όταν μίλησα μέσω θυροτηλεφώνου είτε μου απαντούσαν άσχημα ή μου λέγανε «τώρα, θα σου το φτιάξουμε», αλλά ακόμη και την επόμενη ημέρα καθόλου φως.

Το απόγευμα πηγαίνω στη συζήτηση και όταν γυρίζω στο τμήμα συναντάω μερικούς συντρόφους από το τμήμα 7. Περιπατάω λιγάκι μαζί τους (50 μέτρα) και ένας φύλακας με ρωτάει που πηγαίνω. Εγώ του λέω ότι χάθηκα και ότι θα επέστρεφα στο τμήμα. Αυτός με απειλεί και αφού γυρίζω με απειλεί για ακόμη μία φορά και μου αγγίζει το πρόσωπο δύο φορές. Λέω πως δεν θέλω να γυρισω στο κελί, λίγο εξαιτίας του ότι ήμουνα τοατισμένος (γιατί εάν χτυπήσεις έναν έρχονται 50 μετά να χτυπήσουν εσένα), λίγο εξαιτίας του ότι δεν ήθελα να επιβαρύνω τον σύντρόφό μου στο κελί με τα δικά μου προβλήματα και τέλος να βρεθώ αλληλέγγυος με όλους τους συντρόφους που αρνιούνταν να μοιραστούν το κελί τους με κοινούς κρατούμενους. Μετά το δείπνο με φέρνουν στο τμήμα της απομόνωσης μόνο με τα ρούχα που φορούσα και καθόλου αίθριο για τρεις ημέρες. Μετά από τρεις ημέρες άρχισαν να μου φέρνουν τα πράγματά μου.

Εδώ από τις ομιλίες και τη συμπεριφορά των δεσμοφυλάκων συμπεραίνω ότι ο διοικητής έχει δώσει την εντολή να μην έχω σχέσεις με άλλους πολιτικούς κρατούμενους.

Στο τμήμα της απομόνωσης υπήρχαν εννέα αγόρια μουσουλμάνοι, κατηγορούμενοι της Al Qaeda. Ήταν πολύ ευγενικοί μαζί μου και με βοήθησαν τις ημέρες κατά τις οποίες μου έλειπαν τα πάντα. 8 από αυτούς τώρα έχουν μεταφερθεί σε άλλη φυλακή. Ο άντρας που έχει

παραμένει είναι 35 ετών, συνελήφθη στο Afganistan μεταφέρθηκε στο Guantanamo και εκεί έμεινε για τρία χρόνια και 8 μήνες, υπομένοντας απερίγραπτα βασανιστήρια. Μέχρι και τώρα φέρει ανεξίτηλα τα σημάδια στο σώμα. Μετά το Guantanamo μεταφέρθηκε εδώ κι ένα μήνα στο Soto de Real. Φαίνεται πως η φυλακή δεν θέλει να γνωστοποιήσει ότι αυτός βρίσκεται εδώ γιατί δεν του επιτρέπουν να τηλεφωνήσει, ούτε και να γράψει γράμματα. Η οικογένειά του δεν γνωρίζει καν πως αυτός βρίσκεται στην Ισπανία. Οι πολιτιστικές και πολιτικές διαφορές που έχουμε και η κοινή μας έχθρα για τους ιμπεριαλιστές yankees μας κάνουν να περνάμε καλύτερα την ώρα μας. (...) Μα όλο αυτό δεν είναι σίγουρα μια τραγωδία, εγώ είμαι καλά, είμαι περήφανος για τις επιλογές μου και για τους ανθρώπους οι οποίοι έξω συνεχίζουν τις μάχες με συνοχή και θάρρος. Όσο οι σύντροφοι έξω μάχονται, η δράση και η προπαγάνδα αυξάνονται, τα αντίποινα και οι κακομεταχείριση που υπομένω μέσα στη φυλακή δεν είναι άλλο από ερεθίσματα που αυξάνουν την οργή μας και την θέληση να παλέψουμε.

Η αλληλεγγύη στους φυλακισμένους δεν είναι το να κάνουν κλαψιάρικες παρελάσεις ή μνημεία πεσόντων αλλά το να συνεχίσουν τον πόλεμο που οι φυλακισμένοι σύντροφοι έκαναν.

Οι πράξεις αλληλεγγύης κάποιες φορές μπορούν να προσεγγίσουν μικρούς περιορισμούς, αλλά μας κρατούν το ηθικό ψηλά και είναι ξίφος που στοχεύει στο λαιμό των δεσμοφυλάκων μας.

Όπως έλεγε κι ένα τρακ, μου φαίνεται του Torino: είναι η ώρα που ο φόβος αλλάζει τομέα.

Ένα αγκάλιασμα και ένα χαιρετισμό με κλειστή γροθιά σε όλους τους συντρόφους, κομμουνιστές, αναρχικούς, αντι-ιμπεριαλιστές, αυτονομιστές που παλεύουν ενάντια στο κράτος και τον καπιταλισμό.

Περιμένοντας να επιστρέψω σύντομα στο μέτωπο, για πάντα δικός σας και όχι του Κράτους.

Francesco

18/4/2005

Γράμμα του Simone, που διώκεται στα πλαίσια της επιχείρησης «Θερβάντες»

Αγαπημένοι σύντροφοι και αγαπημένες συντρόφισσες, θέλω πρώτα από όλα να σας ευχαριστήσω, για το σπήριγμα που μέχρι στιγμής μου εκφράσατε μέσα από τα γράμματα, τις οικονομικές συμβολές και τις πρωτοβουλίες αλληλεγγύης, που για έναν φυλακισμένο είναι αληθινά σημαντικές και αποδεικνύουν σε όποιον σκέφτεται να τσακίσει την αλληλεγγύη, πως σε μας μετράει ότι τα κάγκελα και η καταστολή τους δεν θα μας απομονώσουν ούτε θα μας χωρίσουν ποτέ. Σας διαβεβαιώνω ότι το να ακούς τις φωνές των συντρόφων και των φίλων έξω από αυτούς τους αισχρούς τοίχους ή σε μία αίθουσα δικαστηρίου, σε κάνει να σφίγγεις την καρδιά σου, ένα χαμόγελο να γεννιέται και ακόμη περισσότερη θέληση να συνεχίζεις να αγωνίζεσαι.

Θέλω να πω σε όλους ότι αυτοί οι 8 μήνες που βρίσκομαι στη φυλακή, δεν με έχουν κάνει να χάσω το ελεύθερο πνεύμα μου, που με οδήγησε να μάχομαι κατά αυτού του συστήματος, βασισμένο στην ανισότητα, που δεν μας θέλει αυτόνομους, παρά να είμαστε τα γρανάτζια για την μηχανή του κεφαλαίου, ένα σύστημα που γεννά μόνο στερήσεις, σκλαβιά και καταπίεση. Όλα αυτά απλά ενίσχυσαν την αποστροφή μου σε οποιαδήποτε μορφή εξουσίας.

Ζώντας σε αυτό το σύμφυρμα τσιμέντου, κάγκελων και τηλεκαμερών, καταλαβαίνω ότι η διαφορά μέσα και έξω από τούς τοίχους μιας φυλακής δεν είναι και πολύ μεγάλη.

Η εντατικοποίηση του ελέγχου και η πλήρης στέρηση της ελευθερίας, τις οποίες βιώνουμε μέσα στη φυλακή, δεν έχουν και πολύ διαφορά από τις μέρες της εκπόρνευσης της δουλειάς, του συνεχόμενου ελέγχου των καμερών που παραμονεύουν σε κάθε γωνιά του δρόμου.

Η φυλακή είναι απλά η πιο ωμή έκφραση ενός συστήματος στηριζόμενου σε νόμους που διασφαλίζουν το δικαίωμα καταπίεσης από τούς καταπιεστές στους καταπιεζόμενους, εκτεταμένης καταστολής σε κάθε

προδιάθεση επαναπροσδιορισμού της ίδιας της ζωής, του χρόνου και των χώρων.

Δεν έχω λύσεις να δώσω, σκέφτομαι μόνο το δρόμο που θα διασχίσει ο αγώνας με οποιοδήποτε μέσο. Εφ' όσον είμαι αναγκασμένος να ζω εδώ, συνεχίζω όπως χιλιάδες άλλοι/ες, χωρίς να σκύβω το κεφάλι, χωρίς να ξεπουλήσω την ανθρώπινη αξιοπρέπεια, την αξιοπρέπεια των εξεγερμένων.

Δεν έχουμε τίποτα να χάσουμε, ζωή χωρίς ελευθερία είναι ζωή που δεν είναι άξια να τη ζεις. Πρέπει να συνεχίσουμε να μαχόμαστε μέχρι την απελευθέρωσή μας, μέχρι την αναρχία.

Δεν θα σταματήσω ποτέ να εκδηλώνω την αλληλεγγύη μου σε όποιον συμβάλλει στην υπονόμηση της κοινωνικής ειρήνης.

Μία ελεύθερη, επαναστατική αγκαλιά σε όλους σας, σε όλους τούς άντρες και γυναίκες που είναι έγκλειστοι του κράτους.

SIMONE DEL MORO
Φυλακές Carinola (CE)

Γράμμα του Massimo 7/6/2005

Πρώτα απ' όλα αρνούμαι τον τίτλο "anarcico insurrezionalista" (του εξεγερτικού αναρχικού), όρος κατασκευασμένος για χρήση και κατανάλωση των ανακριτών, των δημοσιογράφων και των αφεντικών! Ευτυχώς δεν είμαι παρά ο αφέντης μόνο του εαυτού μου.

Δεν έχω τίποτα να πω κοιτάζοντας εγκατάσταση του κατηγορητηρίου που δεν είναι τίποτε άλλο παρά ένα θεώρημα κατασκευασμένο, όπου μου χρεώνουν υποψίες και όχι ενδείξεις.

Καμία απόδειξη, αλλά πολλά συμπεράσματα συναγόμενα, στη βάση τους από τις ιδέες μας. Φτάνει να διαβάσουμε τα χαρτιά των αρχείων για να καταλάβουμε ότι είναι ένα σουρωτήρι που βγάζει νερό και μηδαμινότητα από όλες τις τρύπες.

Αυτή η έρευνα ολόκληρη αποτελεί μία δίωξη ιδεών, οπότε είναι πολιτική. Για αυτό και δεν μπορώ παρά να

θεωρώ τον εαυτό μου πολιτικό όμηρο, ως αναρχικός.

Με αυτές τις προληπτικές συλλήψεις όπου άλλοι φυλακίστηκαν για σχεδόν ένα χρόνο, το δικό τους έργο έχει ως σκοπό να δικαιολογήσει τα εκατομμύρια ευρώ που ξοδεύτηκαν για όλη την επιχείρηση, για να κάνουν καριέρα οι δικαστές, τα μπατσάκια και οι καραμπινιέροι, μα πάνω απ' όλα να ευχαριστήσει επείγοντως τον υπουργό εσωτερικών Pisanu, ο οποίος για να αποσπάσει την προσοχή από την αστάθεια, τούς νεκρούς από τη δουλειά, τη διάχυτη φτώχεια, την καταστολή και το ξύλο στα κέντρα προσωρινής κράτησης μεταναστών επαναλαμβάνει το ίδιο παράλογο σενάριο ξεχνώντας τις τρούπες στο νερό και την αθώωση του Massimo Leonardi για τα γεγονότα στις 4 Οκτωβρίου.

Μίλησα (ατομικά), τους συνδέσμους τους ξαναστέλνω στον αποστολέα τους

ZHTΩ Ο ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΟΣ ΑΓΩΝΑΣ ΤΩΝ ΤΑΞΕΩΝ
ΤΙΜΗ ΚΑΙ ΑΞΙΩΣΗ ΣΕ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΣΥΝΤΡΟΦΟΥΣ ΠΟΥ ΕΠΕΣΑΝ
Massimo Leonardi από τις φυλακές Regina Coeli

01/08/2005

Επιστολή του Marco Feruzzi (Tombolino) –ένος από τους διωκόμενους της επιχείρησης Θερβάντες- από τη φυλακή

Αγαπητοί σύντροφοι-συντρόφισσες, Σας γράφω ακόμη μία φορά για να σας εξηγήσω την κατάσταση στην οποία έχω ξαναβρεθεί να ζω αυτή την εβδομάδα... Είναι ανώφελο να σας πω πόσο υποβαθμισμένη είναι η κατάσταση αυτής της φυλακής. Σε όλη τη κατασκευή υπάρχουν ελλείψεις «υγιεινής», στους φυλακισμένους επιτρέπονται δύο ντους την εβδομάδα κι ως μοναδική «διέξοδος» έξω από το κελί είναι οι ώρες του προαυλισμού. Στο τμήμα όπου βρίσκομαι, είμαι με άλλους φυλακισμένους, ακριβώς για να μη φανεί πως είμαι «ο μοναδικός» που υπομένει μια ισχυρότατη ψυχολογική πίεση, αλλά μόνο για να καταδειχθεί ότι, σε αντίθεση με τους άλλους, πιστεύω πως η Σιωπή είναι

Παραίτηση... Σε αυτή την φυλακή πολλοί προτιμούν να «αφήσουν να κυλήσει» το οτιδήποτε για να μην έχουν μπελάδες και για να πραγματοποιείται ήρεμα η εβδομαδιαία συζήτηση. Ειλικρινά και σε εμένα προκαλεί ευχαρίστηση το να πραγματοποιείται η συζήτηση όλες τις εβδομάδες, μα κάθε φορά που χρειάζεται να απαιτηθεί ένα «δικαίωμα» δεν το σκέφτομαι δύο φορές! Σε αντίθεση με άλλα τμήματα στη «Βενετία» υπάρχουν «νόρμες» που είναι δύσκολο να συλλάβει κανείς, για παράδειγμα μου είναι δύσκολο να καταλάβω πως καταφέρνουν να δικαιολογήσουν για «λόγους ασφάλειας» το ότι κλείνουν τα ματάκια των θωρακισμένων θυρών κατά την διάρκεια της νύχτας, όταν σε όλες τις υπόλοιπες φυλακές αυτά παραμένουν ανοιχτά, όπως και μέσα σε άλλα κελιά, στην ίδια φυλακή, σε άλλες πτέρυγες, είναι ανοιχτά... (στην πράξη την νύχτα μέσα στο κελί δεν υπάρχει ούτε δείγμα αέρα). Μα! Τώρα ερχόμαστε σε μία άλλη διαφορά, που είναι και το ζήτημα για το οποίο σας γράφω. Σε αυτήν την πτέρυγα εδώ κι ένα χρόνο τώρα πραγματοποιώ τον περίπατό μου με άλλον ένα και στην καλύτερη περίπτωση με άλλους δύο κρατούμενους... πάντα τα ίδια άτομα εκτός και αν, όπως συμβαίνει και με μένα, περιοδικά αλλάζουν, γιατί έχουν περάσει στα «κελιά» (της τιμωρίας) με συνέπεια αλλαγή κελιού ή ορόφου. Δεν καταλαβαίνω τι κοινωνικοποίηση θα μπορούσε να υπάρχει πάντα με τα ίδια πρόσωπα, ακόμη λιγότερο μπορώ να ερμηνεύσω εκείνη την κατάχρηση την οποία υφιστάμεθα!!! Παρά το ότι δεν το έχουμε υπογραμμίσει βρίσκομαι σε απομόνωση εδώ κι ένα χρόνο. Μάλιστα, εδώ και μια δεκαριά ημέρες βρίσκομαι μόνο εγώ να κάνω «περίπατο». Μέχρι τις 07/07/05, τις ώρες του προαυλισμού τις πραγματοποιούσα με άλλους δύο κρατούμενους, ο ένας από τους οποίους δεν κατέβαινε ποτέ το απόγευμα λόγω προβλημάτων υγείας, ενώ ο άλλος, για δικούς του λόγους, προτιμούσε να παραμένει στο κελί του κι έτσι συχνά παρέμενα μόνος... Ενώ από τις 08/07 ένας κρατούμενος τελείωνε με την διαρκή απομόνωση, την ίδια ημέρα ένας άλλος ερχόταν από τον πρώτο όροφο στο ισόγειο, όπου και

βρίσκομαι κι έτσι σε όλο τον όροφο γινόμασταν πέντε άτομα. Στις οχτώ του Ιουλίου λοιπόν χωρισμένοι σε 2 «περιπάτους» βγαίναμε σε 3 (εγώ) και σε 2. Από το επόμενο πρωί περιέργως άλλαξε η διάταξη και βρέθηκα εγώ με έναν κρατούμενο σε έναν «περίπατο» και οι άλλοι σε 3 σε έναν άλλο... Έτσι από σήμερα βρίσκομαι απομονωμένος, καθώς βάλανε με μένα τον κρατούμενο με τα προβλήματα υγείας, ο οποίος, όπως ήδη έχω πει, κατεβαίνει λίγο ή καθόλου και στις 08/07 αρνήθηκα να υπογράψω για να πάω με τους άλλους, λόγω της έλλειψης του συντρόφου μου στον «περίπατο». Δεν υπέγραψα γιατί το να συγχρωτίζομαι μαζί με τους υπόλοιπους είχα σκεφτεί πως θα μπορούσε να είναι ο μόνος τρόπος να δυσκολέψω όποιον μας καταστέλλει, μα πως στο τέλος θα είμαι ο μόνος, όπως συχνά συμβαίνει, που δεν κοιτάξε την δουλειά του... Βεβαίως, μην υπογράφοντας τράβηξα σε χορό το ζήτημα, αναλαμβάνοντας συναφώς τον «κίνδυνο» να παραμείνω απομονωμένος. Αυτό το πρωί, αφού έκανα την ώρα της απομόνωσης, ήρθε μέχρι μέσα στο κελί ο διευθυντής συνοδευόμενος από τον διοικητή, με απειλητικό αέρα, φωνασκώντας, λέγοντας πως είμαι πάντα εγώ αυτός που πάει γυρεύοντας (που προκαλεί) ... Ειλικρινά το γουρούνι δεν κατάφερε να με εκφοβίσει, όπως είχε προμελετήσει ερχόμενος με εκείνη την υπεροψία, κι εγώ αφού του θύμισα την κατάχρηση μέσα στις καταχρήσεις που διέπραττε καθημερινά, δεν υπέγραψα τίποτα, δηλώνοντας πως δεν έχω κανένα πρόβλημα με κανένα από τους κρατούμενους της πτέρυγας «Βενετία». Η δήλωσή μου είπανε πως έφτανε προκειμένου να με βάλουν με άλλους διαλεγμένους, όχι βέβαια όλους μαζί (παρά του ότι στο σύνολο ήμασταν πέντε άτομα), οπότε το πρόβλημα κατά βάθος έμεινε άλυτο, και επιπλέον ακόμη σήμερα παραμένω απομονωμένος μετά από ένα χρόνο φυλάκισης.!

Έχω την μεγάλη φαντασία, αναλαμβάνοντας όλη την ευθύνη, να πω πως, σε αυτήν την πτέρυγα δεν ξέρω ποιες «νόρμες» εφαρμόζονται. Ειλικρινά, αν και χειρότερες του 41, με μόνη διαφορά τη μόνη ώρα της μηνιαίας συνομιλίας

και τον διαχωρισμό από το γυαλί οπότε και την μηδαμινή ανθρώπινη επαφή, θα προτιμούσα χειρότερα από το οτιδήποτε αυτό το οποίο υφίσταμαι καθημερινά... Οι κρατούμενοι λένε πως η ρύθμιση της ασκούμενης καταστολής σε αυτή την πτέρυγα προέρχεται από ψηλά (το D.A.P. εισαγγελία, κ.τ.λ.) μα εγώ πιστεύω ότι στον καθένα αναλογεί μερίδιο της ευθύνης, οπότε πως είναι δυνατόν να αποκλεισθούν «οι υπάλληλοι των υπαλλήλων»... (φρουρές, διευθυντής, κ.τ.λ.). Δεν έχω καμία πρόθεση, όπως έχω κάνει μέχρι σήμερα, να απευθυνθώ στην μπουρζουάς δικαιοσύνη τους. Η μόνη δικαιοσύνη για μένα η αναρχική!!! Όπως δεν έχω καμία πρόθεση να απευθυνθώ στον διευθυντή ή να ζητήσω μεταφορά από τους δυνάστες μας. Αυτό προκειμένου να διευκρινίσω μια και καλή πως ο «διάλογος» είτε δεν υπάρχει για κανένα λόγο, ή υπάρχει!!! Παρόλα αυτά είμαι πολύ καλά, εκφράζω την συντροφικότητά μου και την αλληλεγγύη μου σε όλους /ες τους /ες έγκλειστους /ες... Ένα θαρραλέο δυνατότατο αγκάλιασμα.

12/9/2005

Επιστολή του Massimo Leonardi από τη φυλακή του Benevento με την ευκαιρία εκδηλώσεων αλληλεγγύης στη Napoli και στο Benevento στις 10 και 11 Σεπτεμβρίου

Συντρόφισσες και Σύντροφοι,

Αισθάνομαι την ανάγκη και την επιθυμία να σας επικοινωνήσω την πιο ζωντανή μου εκτίμηση για την στρατευμένη παρουσία και την ενεργή αλληλεγγύη που σήμερα δείχνετε στους φυλακισμένους της πάλης της τάξης και σε όλους τους κρατούμενους.

Κάποιος θα έλεγε ότι αυτό είναι ένα λόγος να φακελωθούμε από τα σκυλιά της ασφάλειας. Είναι όμως σωστό να γίνουμε εμφανείς και να επανασυνδεθούμε, έστω και για λίγο, με σώμα κοινωνικά κρατούμενο.

Σε αυτούς τους άθλιους χώρους της στέρησης το Κεφάλαιο, εξυπηρετούμενο από το Κράτος και από τα αχρεία παραρτήματά του, διευθύνει και ποτίζει εκδίκηση

εναντίον των υποκειμένων που από επιλογή ή εκ φύσεως έχουν βρεθεί να το πολεμούν, λόγω του ότι είναι δηλωμένοι εχθροί του ή λόγω του ότι η ζωή τους έχει οδηγήσει σε ακραίες επιλογές της εισοδηματικής δραστηριότητας, ή απλά λόγω του ότι είναι ξένοι στους επιβεβλημένους από την αστική κοινωνία τρόπους ζωής.

Σε αυτούς τους χώρους είναι έγκλειστοι άντρες και γυναίκες, «καλοί και κακοί» στα μάτια τις κοινωνίας. Οι πρακτικές που τους οδήγησαν στον περιορισμό μπορούν να είναι ή όχι κοινές, αντιδραστικές ή επαναστατικές, ευγενείς ή αποτρόπαιες μα εμείς δεν είμαστε δικαστές κανενός και ποτέ δεν θα γίνουμε.

Η αλήθεια είναι ότι τα ιδρύματα των φυλακών είναι η μέγιστη έκφραση τιμωρίας, φρούτο της νοθογένειας της κοινωνίας όπου ζούμε.

Η αληθινή Δικαιοσύνη δεν είναι υπόθεση του Κράτους. Την έννοια της δικαιοσύνης την έχουμε όλες και όλοι μέσα μας (...). Για όσο θα υπάρχει η φυλακή οι αναρχικοί και οι αντιεξουσιαστές θα είναι διατεθειμένοι να την πολεμήσουν. Εγώ είμαι αναρχικός και αυτός είναι ο λόγος που με έχει φέρει πίσω από τις μπάρες με μία επιχείρηση (la Cervantes) που χτύπησε δεκάδες συντρόφων, φυλακίζοντας εννέα, μα δεν αναγνωρίζω σαν συντρόφους μου μόνο τους αναρχικούς. Δεν είναι αρκετό. Σύντροφοι μου είναι όλοι εκείνοι που στο καλό και στο κακό βρέθηκαν δίπλα μου και που θα βρεθούν δίπλα μου «χωρίς αυτοί να ορκίζονται (απαραίτητα) στην δική μου σημαία». Μία σημαία μαύρη και αιωνίως σε πένθος για τους συντρόφους και τις συντρόφισσες που έχουν δολοφονηθεί, ματωμένη και υπερήφανα υψωμένη για τις μάχες του χθες που μας ανήκουν, στον προμαχώνα των μαχών του αύριο στις οποίες θα συμμετέχουμε.

Δεν είμαι μόνος σε αυτή τη μάχη. Είμαι πεπεισμένος πως η Επανάσταση δεν είναι υπόθεση του Κόμματος, ούτε κάποιων φωτισμένων ατόμων, πόσο μάλλον μιας πολιτικής ελίτ που ασυνείδητα βρίσκεται οχυρωμένη πίσω από τα ιδεολογικά παραβάν της αυτο-σύστασής τους.

Η επανάσταση δεν είναι τίποτα άλλο πέρα από το ορμητικό λεπτό κατά το οποίο οι κοινωνικές αντιφάσεις απογυμνωμένες δίνουν ζωή, χάριν επίσης της προηγούμενης λεπτομερούς δουλειάς των επαναστατικών κομματιών, σε μία κοινωνία ελεύθερη από φυλακές, μισθωτή εργασία, καταναλωτική λογική. Μία κοινωνία όπου η ιδιοκτησία δεν είναι ιδιωτική, αλλά συλλογική (και όχι του Κράτους), που «διοικείται» από μάζες ελευθέρως επανασυνδεδεμένες σε οριζόντιες συνελύσεις.

Αλλά δεν είναι με τις διακηρύξεις, τα λόγια, την μεμονωμένη «στρατο-κοινωνική εργασία», τις μεμονωμένες επιθέσεις με τις οποίες ετοιμάζεται το έδαφος: αυτοί οι παράγοντες συνδεδεμένοι τείνουν στην συσσώρευση και στην μετακίνηση των αναλογιών της δύναμης Κράτους- Τάξης των εκμεταλλευομένων προς την Τάξη.

Μα πώς να φτάσουμε δίχως ευθύνη, χωρίς αυτοπειθαρχία; «... Είμαι πεπεισμένος ότι η πειθαρχία, ο συντονισμός και η πραγματοποίηση ενός Σχεδίου, είναι αναπόφευκτα. Μα όλο αυτό δεν μπορεί να ερμηνευτεί με βάση τα κριτήρια που χρησιμοποιούνταν από τον κόσμο που καταστρέφουμε.

Πρέπει να κατασκευάσουμε σε νέες βάσεις. Σύμφωνα με εμένα και σύμφωνα με τους συντρόφους μου η αλληλεγγύη ανάμεσα στους ανθρώπους είναι το καλύτερο κίνητρο προκειμένου να αναπτυχθεί η ατομική υπευθυνότητα που γνωρίζει να αποδέχεται την πειθαρχία ως δράση της αυτοπειθαρχίας (...). Ο πολεμιστής δεν είναι άλλο από έναν εργάτη που χρησιμοποιεί το όπλο ως μέσο και οι ενέργειές του πρέπει να τείνουν στον ίδιο στόχο του εργάτη.» Β. Durruti
Πώς να φτάσει κανείς στην μετακίνηση των σχέσεων της δύναμης και στην ατομική και συλλογική «μελέτη»; Το εάν θα φτάσει κρίνεται από την θέληση να βγει από την λογική των ερίδων και/ή από τη υποτιθέμενη ηγεμονία των «προνομιούχων» μαχών ή της αντήχησης.

Τιμή και αξιοπρέπεια σε όλους τους συντρόφους και συντρόφισσες που έπεσαν παλεύοντας ενάντια στο Κράτος και το Κεφάλαιο.

“Τα κατασταλτικά σχέδια της Ιταλικής κυβέρνησης ενάντια στους αναρχικούς στοχεύουν όχι μόνο στο να σταματήσουν τις ενέργειες σαμποτάζ που συνεχίζονται σε ολόκληρη τη χώρα, αλλά κυρίως στο να χτυπήσουν τον εσωτερικό εχθρό του κράτους, εξασφαλίζοντας μια μακρά περίοδο κοινωνικής ειρήνης.

Το άρθρο 270bis είναι το πιο αποτελεσματικό μέσο που έχουν για να πετύχουν το στόχο τους. Η καταστολή, επιπλέον, εκτός από τη σκληρή επίθεση, παίρνει και τη μορφή μιας σειράς προληπτικών μέσων. Η μεγάλη επιχείρηση Μαρίνι τώρα σπάει σε μικρότερες έρευνες, με προληπτικές συλλήψεις, κλείσιμο καταλήψεων κ.α. Δεν έχει να κάνει (η κατάσταση) μόνο με το άρθρο 270bis, αλλά με ένα μεγάλο αριθμό μικρότερων ερευνών που διεξάγονται σε πολλές πόλεις, που διαφέρουν η μια από την άλλη, αλλά εκπορεύονται από την ίδια πηγή και έχουν το σκοπό να επιφέρουν το μεγαλύτερο δυνατό χτύπημα στον αναρχικό αγώνα.

Το να θεωρήσουμε το 270bis σαν ένα «μοναδικό» κατασταλτικό σχέδιο είναι παρόλα αυτά μια επικίνδυνη και μονομερής προσέγγιση. Στην πραγματικότητα, αν κολλήσουμε σε μια αμυντική στρατηγική, ρισκάρουμε το να τρέχουμε πίσω από την καταστολή και αναπόφευκτα να ξεμένουμε πίσω της. Το να επικεντρώνουμε όλη μας την ενέργεια σε αντικατασταλτικές καμπάνιες οδηγεί στην παραμέληση του αγώνα.

Αυτό δε σημαίνει ότι ξεχνάμε αυτούς που δέχονται την καταστολή. Αντιθέτως, σημαίνει ότι όταν μια κατάληψη σφραγίζεται ή ένα έντυπο διώκεται, αντί να οργανώνουμε συγκεντρώσεις μεταξύ αναρχικών, θα έπρεπε να προσπαθούμε να πάρουμε την κατάληψη πίσω και να στηρίξουμε το έντυπο. Η αλληλεγγύη είναι όπλο και όχι κάλυμμα πίσω από το οποίο κρυβόμαστε”

Ελεύθερη μετάφραση από το «Terra Salvaggia» vo17

Γ' ΜΕΡΟΣ**Χρονικό Δράσεων Αλληλεγγύης**

Ενώ ξεδιπλώνεται η κατασταλτική στρατηγική του δημοκρατικού ολοκληρωτισμού στην Ιταλία ενάντια στο ανταγωνιστικό κίνημα, τα φασιστοειδή δράττονται της ευκαιρίας για να πραγματοποιήσουν μια σειρά επιθέσεων και προκλήσεων, ενάντια σε καταλήψεις και συντρόφους. Μέσα σε ένα διάστημα 2 μηνών περίπου εμφανίζονται έξω από τις καταλήψεις «Forte Prenestino» στη Ρώμη, «Barocchio» στο Τορίνο, «La Chimica» στη Βερόνα, με παλούκια και μαχαίρια, τραυματίζοντας συντρόφους, κάποιους, μάλιστα, σοβαρά. Μέσα στον Ιούλη, ένας σύντροφος, ο Flavio Tratto, θα συλληφθεί μετά από επίθεση που δέχτηκε μαζί με άλλους συντρόφους από φασίστες, οπλισμένους με μαχαίρια, στο Ταράντο. Η κατηγορία είναι απόπειρα ανθρωποκτονίας, καθώς οι φασίστες ήταν αυτοί που τραυματίστηκαν στη συμπλοκή και τελικά υποχώρησαν.

Στις **18/7/2005** οι μπάτσοι χτυπούν την αντιφασιστική διαδήλωση στο Τορίνο, που γίνεται σαν άμεση αντίδραση στην επίθεση φασιστών έξω από την κατάληψη Barocchio στην ίδια πόλη και συλλαμβάνουν 2 άτομα. Τις επόμενες μέρες η κατάληψη Fenix στο Τορίνο θα σφραγιστεί από την αστυνομία. Γίνονται 17 προσαγωγές και 7 συλλήψεις σε σχέση με την αντιφασιστική πορεία. Οι συλληφθέντες οδηγούνται στη φυλακή Vallete του Τορίνο αρχικά και σε κατ' οίκον περιορισμό στη συνέχεια.

Η επίθεση του Ιταλικού κράτους στους συντρόφους μέσω των εκκαθαριστικών επιχειρήσεων του Μαΐου 2005 βρίσκεται σαν απάντηση μαζικές και μη κινήσεις αλληλεγγύης, τόσο στο Ιταλικό έδαφος όσο και αλλού.

Μέσα στο Μάιο πραγματοποιούνται διαδηλώσεις στο

Lecce, που έχει γίνει η επιχείρηση Nottetempo, αλλά και στο Τορίνο ενάντια στα στρατόπεδα συγκέντρωσης μεταναστών και αλληλεγγύης στους διωκόμενους, καθώς και συγκεντρώσεις έξω από τις φυλακές στο Lecce που κρατούνται οι σύντροφοι.

Στις **22 Μαΐου** εκρηκτικός μηχανισμός στέλνεται ταχυδρομικά στον αρχιμπατίσο Manara στο Lecce. Ακολουθούν άλλες 2 παρόμοιες αποστολές, στην αστυνομία του Τορίνο και στο διευθυντή του στρατοπέδου συγκέντρωσης μεταναστών στη Modena, που ξεκίνησαν από το Μιλάνο, σύμφωνα με την αστυνομία. Ο διοικητής της αντιπρομοκρατικής υπηρεσίας θα πει: «...τα 2 αντικείμενα, αν και προέρχονται από διαφορετικές ομάδες, έχουν τον ίδιο εγκληματικό σχεδιασμό, που έχει σχέση με τον τρόπο δράσης αναρχικών ομάδων. Και στις 2 περιπτώσεις εφαρμόστηκε η ίδια ανατρεπτική στρατηγική». Αμέσως μετά θα ξεκινήσουν οι επιχειρήσεις της Μπολόνια και της Ρώμης...

Οι συγκεντρώσεις, κυρίως έξω από τις φυλακές, στο Cagliari, όπου έχει γίνει η επιχείρηση Fraria, στο Forlì, το Teramo, την Pescara, τη Ρώμη θα συνεχιστούν μέσα στον Ιούνη.

Στις **7/6/2005** γίνεται επίθεση σε αστυνομικά βαν στη Βαρκελώνη, σε ένδειξη αλληλεγγύης στους διωκόμενους στην Ιταλία.

Σαν κίνηση τακτικής το Ιταλικό κράτος επιλέγει να μεταφέρει συχνά τους κρατούμενους από μία φυλακή σε άλλη, προκειμένου να εμποδίσει την επικοινωνία τους με τους συντρόφους απ' έξω, μέσω των συγκεντρώσεων και κινήσεων αλληλεγγύης που γίνονται έξω από τις φυλακές.

Στις **17 του Ιούνη** θα γίνει στην Αθήνα κατάληψη του Ιταλικού Ινστιτούτου και την επόμενη συγκέντρωση αλληλεγγύης στα Προπύλαια. Στα τέλη του μήνα γίνονται επιθέσεις σε κατάστημα της Benetton και σε αντιπροσωπία της Fiat. Κατάληψη του Ιταλοελληνικού Εμπορικού Επιμελητηρίου θα γίνει στις 24/6 στη Θεσσαλονίκη.

Στις **25 του Ιούνη** καλείται στη Βαρκελώνη πορεία

αλληλεγγύης στους διωκόμενους αναρχικούς στην Ιταλία. Η πλατεία Urquinaona, που καλείται η συγκέντρωση, θα περικυκλωθεί από νωρίς από τα σώματα ασφαλείας, σύμφωνα με την καθοδήγηση του σώματος πληροφοριών της αστυνομίας. Η μηδενική ανοχή από την πλευρά των μπάτσων θα έχει σαν αποτέλεσμα ν' αρχίσει η σύγκρουση, όταν οι συγκεντρωμένοι θα επιχειρήσουν να εμποδίσουν την ασφυκτική περικύκλωση της πορείας. Η αστυνομία επιτίθεται, ακολουθεί διάλυση και κυνηγητό στα γύρω στενά. Αρκετοί σύντροφοι τραυματίζονται από το ξύλο, γίνονται σπασίματα τραπεζών στους γύρω δρόμους και 7 άτομα συλλαμβάνονται. Οι 2, ανήλικοι, θα αφεθούν αφού τους αποδοθούν κατηγορίες. Οι υπόλοιποι σύντροφοι είναι 2 από την Ελλάδα, 1 χιλιανή, 1 τσέχα και 1 Ιταλός. Από αυτούς 3 τελικά θα προφυλακιστούν σε ειδικό καθεστώς κράτησης, σύμφωνα με τον Ισπανικό τρομονόμο, ο ένας Έλληνας, ο Ιταλός και η κοπέλα από την Τσεχία, που θα οδηγηθεί σε γυναικείες φυλακές. Οι κατηγορίες είναι διατάραξη, στάση και φθορά, ενώ υπάρχει και η απόπειρα ανθρωποκτονίας για μια ηλικιωμένη που έπεσε πάνω στο κυνηγητό. Η αλληλεγγύη στους συντρόφους εκφράζεται άμεσα με συγκεντρώσεις έξω από το αστυνομικό τμήμα, αρχικά, κατόπιν στα δικαστήρια αλλά και έξω από τις φυλακές που οδηγούνται.

Ο Ιούλης θα είναι πλούσιος σε κινήσεις αλληλεγγύης. Στις αρχές του γίνονται συγκεντρώσεις στη Βαρκελώνη για τους συλληφθέντες σε Ιταλία και Ισπανία και ενάντια στα FIES. Στη Φλωρεντία ο κόσμος συγκεντρώνεται έξω από το Ισπανικό προξενείο, αλληλέγγυος στον Francesco Gioia –διωκόμενο στην Ιταλία απ' το 2004 για τους COR, φυλακισμένο στην Ισπανία-, στον Αλμπέρτο Μπεττίνι, συλληφθέντα της πορείας στη Βαρκελώνη, ενάντια στα FIES και στη διασπορά κρατουμένων.

Στην Αθήνα, μέσα σε διάστημα λίγων ημερών θα πραγματοποιηθούν για τους διωκόμενους σε Ιταλία και Ισπανία συγκέντρωση έξω από την Ιταλική Πρεσβεία, με αυθόρμητη πορεία, συγκέντρωση στην Ισπανική Πρεσβεία

και κατάληψη του Ινστιτούτου «Θερβάντες».

Στην Ιταλία συνεχίζονται όλο το μήνα οι συγκεντρώσεις έξω από τις φυλακές, σε πολλές πόλεις, καθώς και έξω από τα στρατόπεδα συγκέντρωσης των μεταναστών.

Στις 7/7 θα αφεθούν ελεύθεροι οι 2 από τους 3 συλληφθέντες της Βαρκελώνης, η κοπέλα απ' την Τσεχία και ο έλληνας, με απαγόρευση εξόδου από την Ισπανία, παρουσία 1 φορά τη βδομάδα στο αστυνομικό τμήμα και εγγύηση 3000 ευρώ για το δεύτερο. Ο Αλμπέρτο Μπεττίνι, ο τρίτος συλληφθέντας, θα αφεθεί στις 28/7/2005, με τους ίδιους όρους μέχρι τη δίκη.

Μία μέρα πριν, στις 27/7, στο Μοντεβίδεο, κατά τη διάρκεια της νύχτας, 3 επιθέσεις πραγματοποιούνται:

ενάντια στο Εμπορικό Επιμελητήριο Ιταλίας –

Ουρουγουάης, στο Ιταλικό Ινστιτούτο Πολιτισμού και στο

Ιταλικό Συμβούλιο. Οι αφίσες ανάληψης ευθύνης που

κολλήθηκαν στους τοίχους και τις πόρτες έλεγαν: «Η

καταστολή του αναρχικού κινήματος στην Ιταλία

συνεχίζεται». Τα τρυκάκια που πετάχτηκαν ανέφεραν τα

ονόματα των κατασταλτικών επιχειρήσεων του Ιταλικού

κράτους.

Απ' τον Ιούλιο μέχρι και σήμερα οι κινήσεις αλληλεγγύης

θα συνεχιστούν στη Μπολόνια, το Κάλιαρι, το Λέτσε, τη

Φλωρεντία τη Γένοβα, τη Νάπολι, τη Ρώμη, το Μιλάνο...

αλλά και στην Αθήνα, τη Θεσσαλονίκη, το Μπουένος Άιρες,

τη Βαρσοβία, τη Βαρκελώνη, το Λονδίνο, το Μοντ

Μπρισόν...

Ξεκινώντας από τις 18/9/05, με την πρώτη ακρόαση, η δίκη για την υπόθεση «Θερβάντες» θα συνεχιστεί κατά διαστήματα με τελευταία ακρόαση αυτή στις 27/2/06.

Στις 2 και 20 Μάρτη θα επαναληφθούν οι ακροαματικές διαδικασίες για την «ΝΟΤΤΕΤΕΜΠΟ» και για τους «C.O.R.» αντίστοιχα.

Η ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΕΠΙΤΥΘΕΤΑΙ...

Το 2004, στην Ιταλία, τελείωσε η «δίκη Marini». Μια δίκη, ή μάλλον ένας κύκλος διώξεων, που ξεκίνησε εν μέσω κοινωνικών αναταραχών και σε μια περίοδο που στην Ιταλία η πίστη των υπηκόων στους κυρίαρχους κλονίζονταν σοβαρά. Μια δίκη που στήθηκε από το ιταλικό κράτος, με ανύπαρκτα και πλαστά στοιχεία. Μια δίκη-επίθεση στον αναρχικό χώρο, με αποτελέσματα που είχαν ολοφάνερα προαποφασισθεί. Και τέλος, μια δίκη που οι οριστικές καταδίκες που επιβλήθηκαν στους κατηγορούμενους από το ανώτατο δικαστήριο, ήταν βαρύτερες(!) απ' αυτές που είχαν επιβληθεί αρχικά. Τα γεγονότα αυτής της υπόθεσης («Marini»), που κράτησε 10 χρόνια, είναι κάτι που αξίζει να προσέξει ο καθένας. Τόσο για να κατανοήσει έναν από τους τρόπους επίθεσης της εξουσίας, όσο και για να εξάγει τα συμπεράσματά του μαθαίνοντας απ' το παρελθόν, κρίνοντας το παρόν και σχεδιάζοντας για το μέλλον.

Η δίκη Marini, όμως, δεν είναι ούτε η πρώτη, ούτε η τελευταία κατασταλτική επιχείρηση και συγκεκριμένα σε βάρος των αναρχικών. Από το καλοκαίρι του 2004, βρίσκεται σε εξέλιξη στην Ιταλία ένας νέος κύκλος διώξεων (επιχείρηση "Cervantes") που συνεχίζεται μέχρι σήμερα (επιχειρήσεις "Nottetempo", "Bologna", "Fraria"). Στόχος αυτού του νέου σχεδίου είναι και πάλι οι αναρχικοί. Αυτή τη φορά, αφορμή και πρόσχημα του ιταλικού κράτους για να εξαπολύσει αυτή την επίθεση είναι η εξάρθρωση της F.A.I. (Federazione Anarchica Informale, Άτυπη Αναρχική Ομοσπονδία), η οποία είχε αναλάβει την ευθύνη για μια σειρά δυναμικών ενεργειών (εμπρησμούς, εκρήξεις, αποστολές παγιδευμένων δεμάτων) ενάντια σε σύμβολα της κυριαρχίας. Εδώ, θα άξιζε να σημειωθεί ότι η ομοιότητα του ονόματος αυτής της ομάδας με μία άλλη (F.A.I., Federazione Anarchica Italiana, Ιταλική Αναρχική Ομοσπονδία) της οποίας η δράση και η φιλοσοφία είναι εκ διαμέτρου αντίθετη (κάτι σαν το...καλό παιδί της αναρχίας),

δημιούργησε τριβές μεταξύ των ομάδων στην Ιταλία και οδήγησε κάποιους στο να χαρακτηρίσουν τις ενέργειες της Federazione Anarchica Informale ως προβοκατόρικες. Όλοι οι κατηγορούμενοι διώκονται με βάση τον αντιπρομοκρατικό νόμο (άρθρα 270, 270bis) και κάποιοι για ενέργειες που χρονολογούνται απ' το 2001 ή και ακόμη παλαιότερα. Το αξιοσημείωτο σ' αυτές τις διώξεις, είναι το γεγονός ότι εκτός από τις κατηγορίες που σχετίζονται με τις «παράνομες» (χρησιμοποιώντας τον όρο με την αστική, δικονομική έννοια) δράσεις, τα άτομα κατηγορούνται και για την προπαγάνδισή των αναρχικών ιδεών, ιδέες «ενάντιες στις οικονομικές και δημοκρατικές αρχές της κοινωνίας» σύμφωνα με το κατηγορητήριο. Ίσως θα ήταν ανόητο, αν μη τι άλλο, να τρέφει κανείς αυταπάτες περί δημοκρατίας, όπως π.χ. ότι η δημοκρατία δεν διώκει τις αντίθετες απόψεις, πόσο μάλλον όταν κάποιος έχει ήδη θέσει τον εαυτό του στην αντίπερα όχθη απ' αυτή των κυρίαρχων. Όταν όμως η δημοκρατία κατοχυρώνει αυτές τις διώξεις μέσα από το νομικό της οπλοστάσιο (βλέπε αντιπρομοκρατικοί νόμοι), τότε σηματοδοτεί την ένταση της επίθεσής της.

Ο τρόπος που στήθηκε και αυτή τη φορά το κατηγορητήριο, φέρνει ξανά στο προσκήνιο τη θεωρία των «δύο επιπέδων». Μια θεωρία που χρησιμοποιήθηκε από τους κατασταλτικούς μηχανισμούς στη δίκη Marini και υποστηρίζει ότι η δράση των κατηγορούμενων ήταν σε δύο επίπεδα: το ένα ήταν το «παράνομο», που αφορά κυρίως τις δυναμικές ενέργειες, και το άλλο ήταν αυτό της «φανερής» προπαγάνδας. Οι διώξεις με βάση αυτή την θεωρία εγκαινίασαν έναν νέο τρόπο επίθεσης. Μαζί με τον τρόπο δράσης, ποινικοποιείται και η ιδέα. Τα προσώπια της δημοκρατίας έχουν πέσει. Το είπαμε και πριν: δεν χωράει πλέον καμιά αυταπάτη για τη δημοκρατία και τις μεθόδους της. Οι κυρίαρχοι χτυπούν με όλα τα μέσα και με τον πιο απροκάλυπτο τρόπο. Το πιο δυσάρεστο σ' αυτή την υπόθεση είναι το γεγονός ότι αυτή η νέα μέθοδος διώξης αποδείχτηκε αποτελεσματική για το Ιταλικό κράτος,

όπως αποδεικνύεται κι από το αποτέλεσμα της υπόθεσης Marini, γι αυτό και ξαναχρησιμοποιείται τώρα.

Οι πρόσφατες μαζικές διώξεις στην Ιταλία έχουν δημιουργήσει μια ιδιόμορφη κατάσταση. Η ποινικοποίηση και μόνο της ιδέας ότι κάποιος είναι αναρχικός, πράγμα που σημαίνει ότι ακόμα και το μοίρασμα ενός κειμένου μπορεί να αποτελέσει κατηγορία, θέτει σε ομηρία πολύ κόσμο, περιορίζοντας παράλληλα και τη δράση του. Τα πιο ριζοσπαστικά κομμάτια του αναρχικού χώρου που στα πλαίσια της δράσης τους χρησιμοποιούν και την επαναστατικά βία, βρίσκονται κάτω από στενή επιτήρηση, κάτι που δυσχεραίνει τη δράση τους, και μετρούν ήδη τις απώλειές τους. Από την άλλη, υπάρχουν πολιτικές δομές και ομαδοποιήσεις που ενώ ανήκουν στον ίδιο πολιτικό χώρο με μια ευρεία έννοια (π.χ. η FAI, Federazione Anarchica Italiana), έχουν επιλέξει ένα διαφορετικό τρόπο δράσης, αποκηρύσσοντας την επαναστατική βία, τουλάχιστον μέχρι ένα βαθμό, και των οποίων ο τρόπος δράσης έχει μια πιο «θεσμική» μορφή και βρίσκεται τυπικά (... αλλά και νομικά πολλές φορές) στο απαυρόβλητο. Αυτός ο υπαρκτός διαχωρισμός στη φιλοσοφία και στον τρόπο δράσης των ομάδων χρησιμοποιείται από την πλευρά του κράτους σαν απόδειξη ότι η νομοθεσία διώκει πράξεις και όχι ιδέες. Το πρόβλημα προκύπτει όταν οι ίδιες οι ομάδες βλέπουν αυτόν τον διαχωρισμό όπως τον βλέπει το κράτος. Αυτό συνήθως οδηγεί στον κατακερματισμό των δυνάμεων. Μία τέτοια κατάσταση επικράτησε προφανώς και στην Ιταλία, με αποτέλεσμα το κράτος να πατήσει πάνω σ' αυτόν τον κατακερματισμό και να χτυπήσει τους συντρόφους εκεί. Οι διαφορές στις ιδέες και στον τρόπο δράσης των αναρχικών δεν μπορούν να γίνουν εμπόδιο στον αγώνα ενάντια στη κυριαρχία παρά να διαμορφώνουν την ύπαρξη ενός πολυμορφου εύρους δράσεων. Τουλάχιστον, υπάρχει κάτι κοινό που (θα έπρεπε να) ενώνει όσους αντιμάχονται το κράτος και την εξουσία: η αλληλεγγύη, όσων αντιστέκονται, ενάντια στην κρατική καταστολή. Κι αυτό είναι κάτι που, όπως φαίνεται από τα

μέχρι τώρα γεγονότα, δεν υπήρξε στις πρόσφατες διώξεις στην Ιταλία. Οι ενέργειες αλληλεγγύης των πιο κοντινών συντρόφων των κατηγορουμένων δεν πλαισιώθηκαν από περισσότερο κόσμο και έτσι η αλληλεγγύη που εκφράστηκε ήταν δυσανάλογη της σημασίας που είχαν αυτά τα γεγονότα της καταστολής. Συμπέρασμα: το Ιταλικό κράτος κατάφερε ένα ισχυρό χτύπημα στον αναρχικό χώρο. Η δημοσιοποίηση των διώξεων κατέστη πολύ δύσκολη, είτε γιατί κάποιοι αδυνατούσαν να το πράξουν είτε γιατί κάποιοι το αγνόησαν επιδεικτικά. Έτσι περιορίστηκαν και οι δράσεις αλληλεγγύης. Η εξουσία κέρδισε έδαφος παγιώνοντας δικά της κεκτημένα: η πολύμορφη δράση μπορεί πλέον να ποινικοποιείται (θεωρία 2 επιπέδων), θέτοντας έτσι ανθρώπους σε άμεση ομηρία, με φυλακίσεις και διώξεις, αλλά και περιορίζοντας τη δράση χιλιάδων άλλων με την απειλή της καταστολής.

Η επίθεση της δημοκρατίας επιτυγχάνεται αναβαθμίζοντας τις δυνάμεις της και αναδιαρθρώνοντας τις δομές της, είτε αυτές είναι σε υλικοτεχνικό επίπεδο (πάνοπλοι μπάτσοι, υπερσύγχρονα μέσα παρακολούθησης, κλπ.) είτε αυτές αφορούν το δικονομικό της οπλοστάσιο. Ένα οπλοστάσιο που το εξοπλίζει και το αναβαθμίζει συνεχώς. Οι τρομονόμοι αποτελούν το πιο εξελιγμένο όπλο στο νομικό επίπεδο. Νόμοι-τρόμοι, που διευρύνουν το πεδίο δράσης κάθε κατασταλτικού μηχανισμού, που ποινικοποιούν δυναμικές μορφές δράσης και επιφέρουν βαριές ποινές και φυλακίσεις. Που εκτός από τον άμεσο στόχο της καταστολής, στοχεύουν και στον παραδειγματισμό όποιων σκέφτονται να αντισταθούν. Νόμοι-ιδεολογήματα, που σαν ουσιαστικό σκοπό έχουν την εξόντωση του εσωτερικού εχθρού. Αν αυτός ο εσωτερικός εχθρός παλιά λεγότανε κομμουνισμός, σήμερα λέγεται τρομοκρατία. Πριν την κατάρρευση του ανατολικού μπλοκ, υπήρξε κατά μία έννοια ο χωρισμός των κρατών του κόσμου σε δύο στρατόπεδα. Τα δυτικά καπιταλιστικά κράτη, στην μάχη για να κυριαρχήσουν στη διεκδίκηση

εδαφών, όρισαν ως εχθρό τους και υπεύθυνο για τα παγκόσμια δεινά τον κομμουνισμό. Αυτός θα ήταν και ο εσωτερικός τους εχθρός. Έτσι, ο στόχος που επιτυγχάνονταν ήταν διπλός: από τη μία, η προσωποποίηση ενός εξωτερικού εχθρού και από την άλλη, ένα πρόσχημα για να μπορούν να καταστείλουν τον εσωτερικό εχθρό μέσα στα ίδια τα κράτη. Σήμερα, η ιστορία επαναλαμβάνεται. Και δεν είναι φάρσα. Μετά την κατάρρευση του τείχους του Βερολίνου και την επικράτηση του καπιταλισμού με τη δημοκρατική του μορφή, ένα πράγμα κατέστη σαφές: αφεντικά και χρήμα δεν γνωρίζουν σύνορα. Ταυτόχρονα η προσωποποίηση του κομμουνισμού ως εξωτερικού και εσωτερικού εχθρού έπαψε να υπάρχει. Ένα νέο πρόσχημα έπρεπε να βρεθεί τώρα που να εκπληρώνει την αναγκαιότητα για τα κράτη της καταστολής. Το πρόσχημα αυτό βρέθηκε: είναι η τρομοκρατία, ο τρομοκράτης. Λέξεις και έννοιες αόριστες, με περιεχόμενο που ο καθένας ορίζει διαφορετικά. Έτσι, η κυριαρχία με τα μέσα προπαγάνδας της, όρισε αυτές τις έννοιες σύμφωνα με τα δικά της συμφέροντα, ορίζοντας το νέο εχθρό της που μπορεί ενίοτε να τον προσωποποιεί είτε στο πρόσωπο ανπιστεκόμενων ανθρώπων στις καπιταλιστικές μητροπόλεις είτε στη μακρινή φιγούρα κάποιου «αλλόθρησκου» που θέλει το κακό των φιλήσυχων πολιτών ... χωρίς λόγο και αιτία. Το αποτέλεσμα όλης αυτής της φιλοσοφίας; Με πρόσχημα την ύπαρξη ενός αόρατου φαντάσματος, οι όπου γης κυρίαρχοι επιδίδονται σε ένα κυνήγι μαγισσών. Κι επειδή μάγισσες δεν υπάρχουν πια, πρέπει να κατασκευαστούν. Η τρομοκρατία, ο τρομοκράτης, δεν μπορεί να παρουσιάζεται στους υπηκόους απλά σαν μια ιδέα. Δεν μπορεί μια ιδέα και μόνο να δικαιολογεί τόση καταστολή, τόσους μπάτσους, τόσα φράγκα σε μυστικά κονδύλια, τόση υπακοή. Πρέπει αυτή η ιδέα να αποκτά και υλική υπόσταση. Έτσι το κράτος, εξοπλισμένο με νόμους και χωρίς να χρειάζεται να δικαιολογήσει τις μεθόδους του, βαφτίζει τρομοκράτη και τρομοκρατία οποιονδήποτε και οτιδήποτε, ανά πάσα

στιγμή. Μετά την ύφεση των ένοπλων κινημάτων, επόμενος στόχος μπορεί πλέον να είναι η «αναρχική, εξεγερσιακή τρομοκρατία». Αναρχικοί, αντιεξουσιαστές, εξεγερμένοι, άνθρωποι που δεν αποδέχονται τις συνθήκες ζωής τους ως ένα status quo, είναι πιθανοί στόχοι της νέας φιλοσοφίας των διωκτικών μηχανισμών.

Η δημοκρατία θωρακίζεται. Όταν το ψέμα και η αδικία της γίνονται ολοφάνερα. Θωρακίζεται όχι αμυνόμενη, αλλά εντείνοντας την επίθεσή της. Σε όλα τα μήκη και πλάτη της γης, όχι μόνο στην Ιταλία.

Τα γεγονότα στην Ιταλία, είναι μια αφορμή που θα έπρεπε να προβληματίζει τον καθένα, τόσο για την επίθεση του κράτους και την έκφραση αλληλεγγύης στους συντρόφους όσο και για τις αναλογίες της δράσης των εδώ αφεντικών και εξουσιαστών με αυτές των άλλων χωρών. Τα γεγονότα της υπόθεσης των 3 συλληφθέντων (Καλαϊτζίδη, Καρασαρίνη, Ασπιώτη) για την απαλλοτρίωση αστυνομικού υλικού εμφανίζουν ομοιότητες, όσον αφορά τον τρόπο δίωξής τους, με τις διώξεις στην Ιταλία. Οι επιθέσεις σε κλούβες των Μ.Α.Τ. σαν αντίποινα για την αστυνομική βία, βαπτίζονται τρομοκρατία. Οι κατηγορούμενοι παρουσιάζονται σαν μέλη οργανωμένης «τρομοκρατικής οργάνωσης». Κατηγορούνται για επιθέσεις που χρονολογούνται από το 1998 και για όσες μολότοφ κρίνουν οι δικαστές ότι έχουν πέσει στην Αθήνα τα τελευταία αυτά χρόνια. Από την αρχή της κράτησής τους μεταφέρθηκαν σε ξεχωριστές φυλακές, μία πάγια τακτική που ακολουθείται από τις αστυνομίες άλλων χωρών, και χρειάστηκε προσωπικός αγώνας του ενός κρατούμενου (απεργία πείνας και δίψας) για να μεταφερθεί στην ίδια φυλακή με τον σύντροφό του.

Όταν στην επίθεση της δημοκρατίας δεν υπάρχουν αντιστάσεις, χάνουμε έδαφος. Όταν οι αξίες μας, όπως η αλληλεγγύη, πάνε περίπατο και δεν εκφράζονται, περισσότερο ή λιγότερο δυναμικά, τότε χάνουμε ακόμα μια μάχη: την μάχη με τον εαυτό μας πρώτα αλλά και αυτή με το κράτος.

ΑΠΟ
ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΙΣ
ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ
ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΟΙΤΑΛΙΚΟΥ ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΡΙΟΥ ΑΠΟ
ΣΥΝΤΡΟΦΟΥΣ ΣΤΗ ΘΕΣ/ΝΙΚΗ

la dignitat humana no es pot empresonar
ni aquí, ni a Itàlia, ni repressió, ni presó
comparats en lluita

MANIFESTACIÓ
Dissabte 16 de Juliol 05, 18h
BCN, pl. Universitat

libertat.immediata.empresarista.21

TODOS A LA CARCEL
EMERGENCIA EN ITALIA

21 mayo 2005: 5 detenciones y 20 empatales en Italia y España.
22 mayo 2005: 7 detenciones y 30 empatales en Italia y España.
23 mayo 2005: 15 detenciones y 20 empatales en Italia, España y Reino Unido.
27 mayo 2005: 7 detenciones y 30 empatales más en España y Reino Unido.

En la página web de Círculo Negro en italiano.

El Estado se ha vuelto peligroso. Hemos visto los resultados de la represión en la situación de emergencia que es el resultado de la aplicación de la Ley 170 del 2003.

MANIFESTACION

SABADO 20 DE JUNIO 2005, 18h. BOGOTÁ

SI AHORA NO, ¿CUÁNDO?

πάνω και αριστερά
ΑΦΙΣΣΕΣ
ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ ΑΠΟ
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟ

ΟΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΝΟΜΙΜΟΙ Ή ΠΑΡΑΝΟΜΟΙ ΕΙΝΑΙ ΔΙΚΑΙΟΙ

En 1984 una policia de Roma descubrió un apartamento con un ordenador, una impresora y un televisor. Los propietarios fueron arrestados y acusados de terrorismo. Los propietarios fueron arrestados y acusados de terrorismo. Los propietarios fueron arrestados y acusados de terrorismo.

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ ΣΥΝΤΡΟΦΟΥΣ ΣΕ ΙΤΑΛΙΑ & ΙΣΠΑΝΙΑ ΚΑΙ ΣΕ ΚΑΘΕ ΕΞΕΓΕΡΜΕΝΟ

ΚΑΤΑΝΩΡ ΜΑΥΡΟΛΙΤΩ

ΑΦΙΣΣΑ
ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ ΑΠΟ
ΣΥΝΤΡΟΦΟΥΣ ΣΤΟ
ΒΟΛΟ

A.M.A.
Θεσσαλονίκη
Μάρτης 2006

